

Frančiškov prijatelj

1
2025

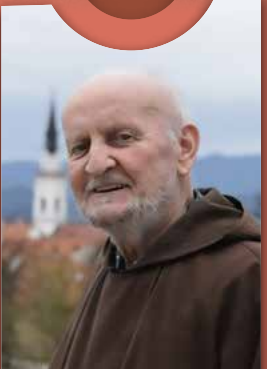
10

20

34

43

Luč

UVODNIK.....	3	MOZAIK.....	22
Luč		Asiška pot z brati kapucini.....	24
BOŽJA BESEDA.....	4	MOLITVENA NAVEZA.....	26
OB IZVIRU.....	5	POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI.....	29
Bodi svetloba!		Telesnost in spolnost kot znamenje Božje	
OB SVETEM PISMU.....	6	ljubezni	
Luč bo svetila na tvojih poteh		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	31
TEMA: LUČ.....	7	Luč vere	
Iskanje svetlobe in Luči		IZ FRANČIŠKOVIH REVIJ.....	32
ZNAMENJE ČASA.....	9	BRAT KAPUCIN.....	34
Razsvetli temine mojega srca		Br. Metod Benedik	
INTERVJU: NEJC PRESEČNIK.....	10	NOVI SVETNIKI.....	35
Najprej moramo sprejeti Jezusovo luč		Damaščanski mučenci	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	13	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	36
Vodi slepi slepega?		KNJIGA.....	40
800 LET JE MINILO.....	15	Priročnik za prelišenje	
Ogenj, moj brat		FILM.....	40
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	16	Konklave (Conclave, 2024, ZDA)	
Smrekovec (1577 m)		OBVESTILA.....	41
FO IN FRAMA.....	18	ALI VEŠ.....	42
FRAMA na Kureščku		UJETO V OBJEKTIV.....	43
FRAMA na Češkem			
POKLICAL SI ME.....	20		
»Žreb je zadel Matija« (Apd 1,26)			

Luč

Luč – simbol upanja, topline in ljubezni. V mraku vsakdanjih skrbi nas vodi, usmerja in daje moč, da ne obupamo. Kot sveča v temi razsvetljuje pot, da lahko vidimo prave smeri. Jezus je rekel: „Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.“ (Jn 8,12). In prav to luč je v svojem življenju širil sveti Frančišek.

Ko je kot mladenič iskal svojo pot, ga je notranji klic vodil od bogastva k preprostosti. Luč je zasvetila v njegovem srcu, ko je v propadajoči cerkvi slišal Jezusove besede: „Frančišek, pojdi in popravi mojo Cerkev!“ Najprej je mislil, da mora popraviti zidove, a kmalu je spoznal, da Bog od njega pričakuje nekaj več – naj prinaša luč v srca ljudi. S svojim življenjem je oznanjal evangelij, prinašal veselje ubogim in zdravil rane osamljenih.

Tudi sveta Klara je bila luč. V trenutku, ko je zapustila razkošno življenje in se pridružila Frančišku v preprostosti, je prižgala svetilko, ki gori še danes. S svojim zgledom zaupanja v Boga in nesebične ljubezni je svetila sestram in vsem, ki so prišli k njej po nasvet in tolažbo. Ko je molila pred Najsvetejšim in varovala mesto Assisi, je pokazala, da prava svetloba prihaja iz srca, polnega vere.

Letos obhajamo 800 let od nastanka Sončne pesmi, Frančiškove himne stvarstvu. Čeprav je bil ob koncu svojega življenja bolan in skoraj slep, je Frančišek v tej pesmi slavil Boga in vse, kar je ustvaril – sonce, veter, vodo, ogenj, zemljo in celo smrt. Pokazal nam je, da luč ne prihaja le od zunaj, temveč iz hvaležnega srca, ki zna videti lepoto tudi v preizkušnjah. «Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi», je zapisal in nas povabil,

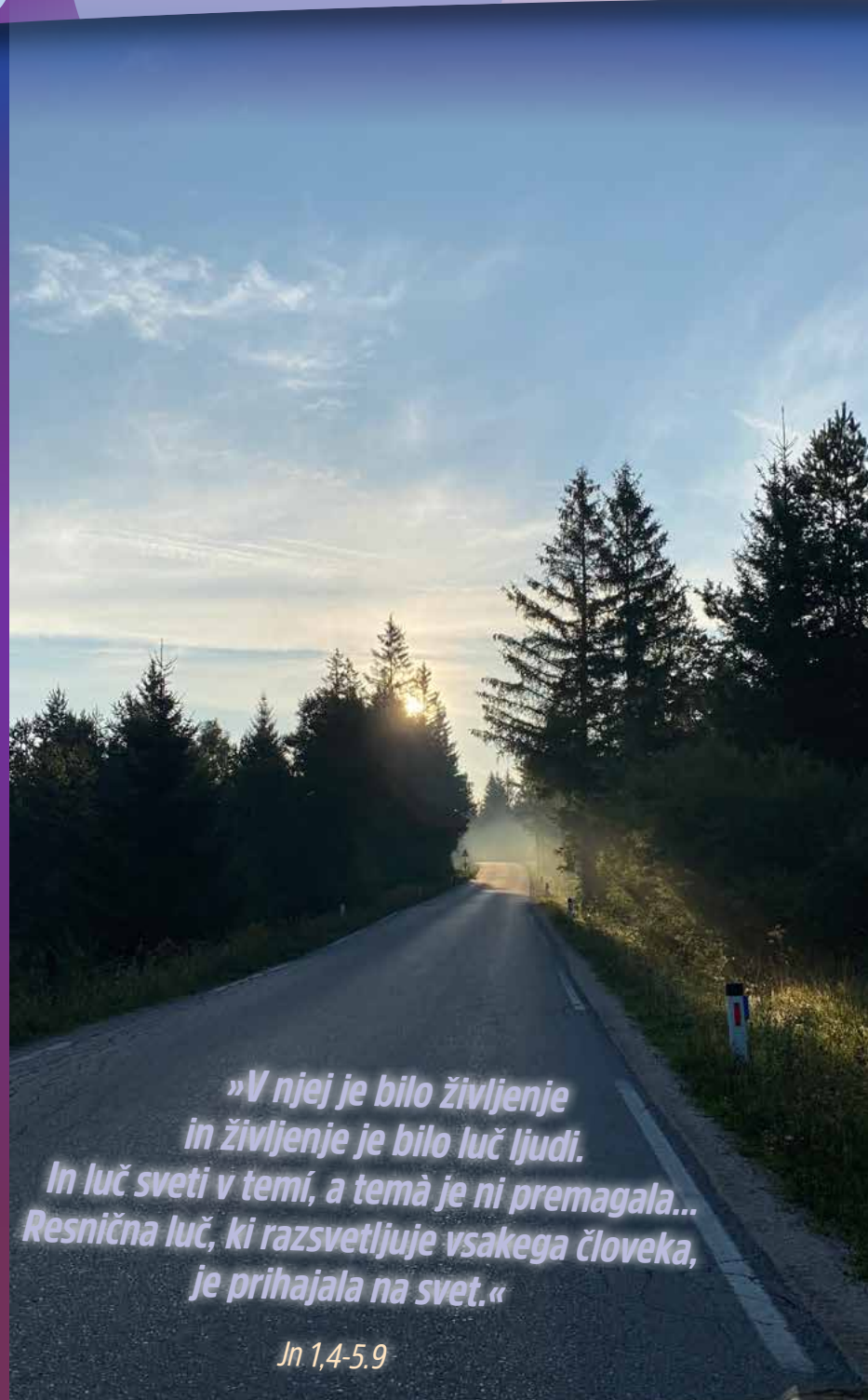
da živimo v harmoniji s stvarstvom in drug z drugim.

Toda zakaj je tako pomembno, da živimo v svetlobi? Tema prinaša zmedo, strah in negotovost. V duhovnem smislu pomeni oddaljenost od Boga, brezup in zaprtost v lastne skrbi. Kolikokrat smo že občutili, kako težko je, ko nas preplavi žalost, jeza ali dvom? Če se prepustimo tej temi, lahko izgubimo smer in veselje do življenja.

Zato se moramo truditi za svetlobo – v svojih dejanjih, mislih in odnosih. Sveti Frančišek je rekel: „V temi grehov človek ne vidi prave poti.“ Prav zato je hodil med ljudi in jim s preprostostjo, ljubeznijo in veseljem kazal luč evangelija. Luč prinaša resnico, upanje in bližino Boga.

Dragi bralci, vsak izmed nas lahko postane luč. Ko ponudimo roko človeku v stiski, ko prinesemo nasmeh tja, kjer vlada žalost, ko prisluhnemo in razumemo – takrat svetimo. Povabljeni ste, da v teh straneh poiščete navdih in odkrijete, kako biti luč drug drugemu. Naj se Sončna pesem ne zapiše le v naš spomin, ampak tudi v naše življenje. Sveti Frančišek je rekel: „Začnimo, bratje, služiti Gospodu, kajti doslej smo naredili malo ali nič.“ Naj bo ta trenutek začetek nečesa novega tudi za nas. Naj vaša luč sveti!

br. Vlado Kolenko

*»V njej je bilo življenje
in življenje je bilo luč ljudi.
In luč sveti v temi, a tema je ni premagala...
Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka,
je prihajala na svet.«*

Jn 1,4-5.9

Bodi svetloba!

Za izhodišče tega razmišljanja sem si izbral začetek, veličasten tekst o prihodu Jezusa/ Besede na svet, kakor ga je zapisal evangelist Janez: »V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni premagala... Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet.«

Evo, do sem sem hotel priti: resnična luč. A torej obstaja tudi neka neresnična? Janez začne z istimi besedami kot pisec Prve Mojzesove knjige. »V začetku«, v principu je Bog ustvaril nebo in zemljo. V Svetem pismu ni naključij! Pomagajmo si torej zgodbo o stvarjenju, da vsaj malo razvozlamo to lepo besedilo. Prva stvar, ki jo – Bog izreče/ustvari je luč. Pa bi lahko karkoli drugega. Ampak je to – svetloba (verjetno jo je rabil za izmero razdalj med vesoljnimi telesi). Začne torej pri luči. In Janez tudi. Pri njem je govora tudi o temi. Tema torej, ki ni luč (je njeno nasprotje) in luč, ki ni resnična. V čem je razlika? Ta ista, lahko bi rekli, skrivnost - se vleče že od 1 Mz: Bog sicer prvi dan loči svetlobo od teme. Potem pa šele četrty dan ustvari sonce in luno. Sonce, ki je luč sveta, totalno nepogrešljivo za življenje na zemlji. Če torej sonce ustvari šele četrty dan – kaj je potem tista luč na začetku?

Ko Janez spregovori o luči, nam daje jasno vedeti, da gre za nekaj pomembnejšega in drugačne kvalitete. Sonce (kolikor je res veličastno in središče našega sistema) je v resnici samo blede senca te luči, neka podoba, ki nas spominja na pravo luč. Janez nam s tem besedilom odpira vpogled kaj, ali bolje, kdo je ta svetloba. Ja, ta luč ima tudi ime – večna Beseda, Gospod Jezus Kristus, ki je hotel prebivati z nami.

Psalmist (35) pravi: »V tebi je vir vsega življenja in v tvoji luči nam je vse postalo svetlo.« Zato tudi Frančišek, kolikor ga poznamo kot ekologa, velikega poeta stvarstva in ljubitelja živali ter sploh vsega kar je živo (enkrat sem moral na silo metati iz cerkve lastnika psa, ki je k obhajilu prinesel svojo žival in želel, da jo sproti pokrižam, kot to delamo otrokom in argumentiral, da bi moral jaz, kot Frančiškov brat razumeti...) svojo hvalnico začne s Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi... Torej naj bo hvaljen Gospod, ne stvari. Te le blede odsevajo in govorijo o Njegovi veličini.

Hvalimo in poveljučujmo Gospoda tudi mi! Naj nas razsvetli s svojo Lučjo, ker, dokler ne vidimo stvari (sveta, življenja) v Kristusu, oz. Kristusa v stvareh, smo slepi za Lepoto, ki nam jo hoče pokazati.

Naj samo spomnim, da je bil Frančišek, ko je (verjetno) narekoval te vrstice skoraj popolnoma slep.

br. Luka Modic

Luč bo svetila na tvojih poteh (Job 22,28)

Luč je v SSKJ razložena kar z nekaj pomeni:

- vir umetne svetlobe: luči se prižigajo,
- kar omogoča, da so predmeti vidni; svetloba: luč mu je sijala v obraz
- bister, pameten človek: v skupini je veljal za luč,
- pozitivne vrednote: prinesiti luč ljudem,
- poudarja pomen samostalnika, na katerega se veže: luč upanja je ugasnila,
- izraža, da je kdo (videti) tak, kot določa prilastek: nastopajoči so se predstavili v najboljši luči,
- izraža odnos do česa, kot ga določa prilastek: zdaj jih gledam v drugi luči.

Pa še kakšen prenesen pomen besede bi lahko zapisala.

Beseda luč se je v slovenskem jeziku razvila iz indoevropskega glagola *leuk*, kar pomeni svetiti. Torej sodi beseda luč v prvotno govorico evropskega človeka. Če bi pregledovali etimologijo besede, bi hitro ugotovili,

da je resnično to ena izmed tistih prvotnih besed, kot je npr. mama, ki je skupna vsem evropskim jezikom, razen seveda tistih nekaj (madžarščina, finščina ...), ki so nekako tujci v tej množici jezikov starega kontinenta. Njen izvor kaže na to, kako pomembna je bila za ljudi luč, svetloba.

Zanimivo mi je, da je prvi pomen luči vir umetne svetlobe, povezuje se z elektriko in žarnico. Torej človeški dosežek, ne pa neposreden del narave. Človekovo poustvarjanje naravnega, naravne svetlobe, ki jo oddajajo nebesna telesa. Vse pa ima namen, da naredi nekaj vidno, odkrito.

V Svetem pismu je na več mestih omenjena beseda luč in sicer v dveh pomenih: kot dejanska svetloba, naj bo naravna ali pa kot svetilka – proizvod človeka (1 Mz 1,16; 2 Mz 39,37) – in pa luč v pomenu življenja (»Zakaj v tebi je izvir življenja, v tvoji luči vidimo luč.« Ps 36,10), tistega, ki življenje daje, torej Boga kot luči, tudi kot izvor luči. In tudi tu v smislu narediti nekaj vidno, odkrito. V začetku Janezovega evangelija beremo: »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je

nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.« (Jn 1,1-5) Beseda = gr. logos = vedenje = luč = Življenje samo (Bog). Lahko bi vedeli, pa nočemo, lahko bi videli, pa nočemo.

To me spomni na zgodbo Bine Štampe Žmavc, Bajka o svetlobi, kjer se ljudje vse bolj razsvetljujejo z električnimi, umetnimi svetili, da bi bolje videli, bili »razsvetljeni«, pa vendarle vse bolj gospodujejo našemu svetu teminci, ker ni več pristne, naravne luči, ki je topla in greje tudi naša srca, saj nam razsvetljuje tisto dobro, kar je okrog nas in v nas. Tako se mi zdi, da tudi kristjani imamo včasih vse razumsko razsvetljeno, pozabimo pa na srce. Boga – Besedo lahko pristno sprejmemo samo s srcem, kajti naš razum je preveč omejen, da bi sprejel in razumel nekaj, kar presega okvirje intelekta.

Ljudje severne ali južne poloble imamo tako radi svetlobo. V mračnih temnih zimskih dneh smo nekako celo brezvoljni, imamo pomanjkanje energije, več zbolevalo. Pomlad pa nam podaljšuje dan – vse več je ur svetlobe, luči. Tudi počutje se nam izboljšuje. Tako Božič in Velika noč sta umeščena v čas v letu, ko se dan podaljšuje, vse več je svetlobe, vse več je luči. Vse je bolj vidno, osvetljeno, jasno: Spet jim je Jezus spregovoril: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.« (Jn 8,12)

Lea Bric

Iskanje svetlobe in Luči

Sonce, svetlobo, luč ... opazujemo, iščemo, častimo, odkrivamo skozi celotno našo zgodovino. Že v prazgodovini je ogenj pomenil eno najpomembnejših iznajdb v razvoju človeštva. To je bila tudi prva velika zmaga človeka, v boju s temo. Z ognjem so se ljudje greti, si svetili, na njem so kuhali in najverjetneje z njegovo pomočjo prišli do iznajdbe kovin, katera se je skrivala v kamnih rude, ki so omejevali ognjišče. Tako je človek iz kamene dobe lahko vstopil v bakreno, bronasto in železno dobo, ki so privedle do antičnih civilizacij.

Tudi prvi znani spomeniki, ki jih je postavil človek, so bili postavljeni za opazovanje in čaščenje sonca in svetlobe, ki jo je prinašalo. Temu naj bi bil namenjen slovit Stonehenge v Veliki Britaniji. Človek je spoznaval kaj vse mu je dano zaradi sončne svetlobe in toplote. To je cenil in zato je začel sonce povezovati z božanstvom in ga častil od pradavnine naprej. Stari Egipčani so za glavnega boga imeli Ra-ja, boga sonca. Po celotni Aziji je mnogo templjev namenjenih čaščenju sonca.

Hkrati pa se je človek teme bal. Še danes v naši podzavesti tiči strah pred temo. Saj poznate rek: »Noč ima svojo moč.« Tema je

situacija, ki je človek brez vira svetlobe zlepa ne more obvladovati. Strah pred temo, pred tem, da se sonce po zahodu ne bi več vrnilo, je človeštvo pripeljal do zelo krutih verskih obredov. Vemo, da so Azteki verjeli, da morajo bogu sonca žrtvovati človeška življenja. Ti obredi danes veljajo za barbarske, vendar zelo nazorno prikazujejo, kaj vse so bili pripravljene žrtvovati, da bi pregnali temo in priklicali svetlobo.

Varuhinje ognja, njegove toplote in svetlobe, niso bile navadne žene, temveč svečenice. Zelo pomembno je bilo, da so ohranjale ogenj, saj se ta vloga pojavlja v številnih kulturah. Najbrž je najbolj znana varuhinja ognja vestalka Rea Silvija, mati Romula in Rema, mitičnih ustanoviteljev Rima.

Tudi v judovski in krščanski tradiciji ima ogenj pomembno vlogo, saj navadno kaže na Božjo navzočnost. Bog lahko z ognjem kaznuje, kot je z njim uničil Sodomo in Gomoro, ali pa izkazuje svojo bližino, kot jo je Mojzesu v gorečem grmu in v ognjenem stebru, s katerim je spremljal Izraelce po puščavi. Še danes nam večna lučka v cerkvi priča o Jezusovi navzočnosti.

Danes se zdi, da je luči preveč. Pogosto slišimo o svetlobnem onesnaženju. Le redkokje pri nas lahko ponoči pridemo v kraj brez javne

razsvetljave. Po izumu električne žarnice, ki jo je razvil Joseph Swan, patentiral pa Thomas Alva Edison, je fizične teme po svetu vedno manj. Že prej so bila večja mesta osvetljena s plinskimi svetilkami, z električnimi pa je osvetljevanje postalo še enostavnejše. Svetilke so vedno močnejše, varčnejše z elektriko in ekonomsko dostopnejše. Skoraj nikoli se ne najdemo več v temi. Morda se tudi zato manj oziramo v nebo in ne čutimo tiste Božje navzočnosti v svetlobnih pojavih, kot so jo naši predniki.

Po drugi strani pa vidimo toliko teme okoli nas. Koliko je sovraštva med ljudmi? Koliko brezčutnosti? Koliko pohlepa? Koliko mladih hodi po svetu s pogledom usmerjenim v tla, v temo, brez upanja na prihodnost? Lahko gorijo milijoni luči okoli nas, a če v sebi ne nosimo luči, smo še vedno v temi.

Ta luč pa ni tista, ki prihaja od sonca, svetilk ali ognja. Luč, ki jo nosimo v sebi, prihaja od same Luči. Že na začetku Janezovega evangelija je jasno pokazano, katera je tista prava Luč – Jezus. Trudimo se, da ta Luč v nas nikoli ne ugasne, temveč jo s svojim življenjem širimo med ljudi!

Za dobrobit matere Zemlje pa ugasnimo kakšno luč na stikalu in se ozrimo v nočno nebo – proti sestri Luni in zvezdam.

Kristina Vrčon Jejčič

Razsvetli temine mojega srca

Teme ne maram, včasih se je celo bojim, sproščeno jo opazujem le skozi okno, a še to takrat, ko so v sobi prižgane luči. Ob polni luni se mi zdijo noči prijetnejše, pomladni in poletni daljši dnevi pa bolj prijazni. Ko nebo prekrijejo oblaki, se spremeni moje razpoloženje, ko je na nebu sonce, sem res boljše volje. Kaj pa moja notranjost, moje srce? Kdaj vem, da v njem kraljuje tema, kako prižigam Luč? Večkrat z besedami sv. Frančiška tudi sama prosim: »Razsvetli temine mojega srca.«

V svetu, ki še nikoli ni imel toliko luči, tako razsvetljenih mest, je na drugi strani toliko temin srca, toliko stisk. Življenje je iskanje ravnovesja med svetlobo in temo, ker oboje potrebujemo – brez noči ni dneva, po dežju vedno posije sonce, toda če so sončna obdobja predolga, nastopi suša, če je preveč dežja, imamo poplave.

Kako pa bi to simboliko prenesli v človekovo življenje, v življenje z Bogom? Ali lahko preveč molimo, smo lahko preveč »dobri«, lahko pretiravamo z obiskom svete maše? Sama ne znam odgovoriti na ta vprašanja, si jih pa večkrat zastavim. Pred kratkim mi je znanka razlagala, kako sama ne hodi k sveti maši, ker so tam slabi ljudje, ki samo gledajo, kako je oblečena. Kaj naj ji rečem? Bila sem modro tiho, to so čisto njeni občutki in žal mi je, da je obisk svete maše tako doživljala. Zaželela sem si, da bi v njene temine srca posvetil Bog, da bi začutila, da je smisel čisto drugje. A dokler je ne žeja po Bogu, bi bile tudi moje besede mlatenje prazne slame.

Toda zakaj toliko ljudi postane bolj papeških od papeža? Mogoče sami poznate občutek, kako je, ko stopiš na oder in vate posvetijo vse luči – v dvorani je polno ljudi, a ti ne vidiš nikogar,

objame jih tema. Luč je tako močna, da te popolnoma oslepi, na drugi strani pa so ljudje, ki vidijo samo tebe. Če bi dolgo stali pod reflektorji, če očem ne bi privoščili počitka, če ne bi stopili z odra, bi oslepeli. Zdi se mi, da je marsikdo pod reflektorji Božje ljubezni oslepel, kajti samo »stati na odru in se sončiti v Božji navzočnosti“ ni dovolj, kajti vera brez del je mrtva. Vsak med nami mora tisto, kar mu je dano, ko se »sonči v Božji navzočnosti“, deliti naprej. Vsak med nami mora postati Luč za ljudi, ki Boga ne poznajo.

Kako? Preprosto. Da smo dobri drug do drugega – v majhnem in velikem, v vsakodnevnem in prazničnem, doma in v službi ...

Tako kot nič na Zemlji ne bi uspevalo brez svetlobe, brez Sonca in Lune, tudi človeško srce lahko postane precej zagrenjeno in misli preveč obremenjuje, če v naše življenje ne povabimo Boga.

Kmalu bo pomlad, ko bo narava postala en sam cvet, mi pa si lahko zadamo nalogo, ki bo vse prej kot preprosta – odločimo se, da bomo svojim bližnjim in vsem ljudem, ki nam bodo prišli na pot življenja, Luč. Ker poznamo pravo Luč, ki edina prežene temine vsakega srca, jo prinašajmo s svojim zgledom, saj edino to šteje.

Mateja Feltrin Novljan

Najprej moramo sprejeti Jezusovo luč

Nejc Presečnik je mlad mož in oče, ki je v svojem življenju izbral Boga za svojega vodnika. Skupaj s Tino sta si ustvarila družino. Njun odnos temelji na molitvi in Bogu. Nejc nam je povedal marsikaj zanimivega.

Kje in kdaj je posvetila luč tvojega življenja?

Luč mojega življenja je zasvetila pred skoraj 29 leti. Živeli smo v Rečici ob Savinji v Zgornji Savinjski dolini, večino otroštva pa sem preživel v sosednjih Nazarjah, kamor sem hodil v šolo in k verouku ter del popoldneva preživil pri babici.

Kakšna je bila vaša družina?

Izhajam iz tradicionalne, delno oddaljene krščanske družine, v kateri pa ni bilo globlje osebne odnosa z Bogom. Imam precej starejšo sestro in brata. Našo družino je močno zaznamovala ločitev staršev, ko sem bil star sedem let. Moja mama jo je težko preživljala in dolgo okrevala. Sčasoma je začela stisko predelovati skozi duhovnost, kar je vplivalo tudi na moje dožemanje vere in Boga.

Kje si začel hoditi k verouku in kako si doživljal otroštvo?

Takrat se mi je zdelo moje odraščanje precej brezskrbno in mirno. Čeprav zdaj, ko gledam nazaj, prepoznavam tudi boleče trenutke. Hvala Bogu, že v osnovni šoli sem se v nazarski župniji počutil domače – najprej pri ministrantih in pevskem zboru. Po birmi smo začeli s srečanji Frančiškove mladine (Frama). Danes to vidim kot veliko milost, saj je bilo to zelo zdravo okolje za mojo vzgojo in me je marsičesa obvarovalo.

Kakšen je bil tvoj odnos z Bogom v srednji šoli? Se spomniš kakšnih posebnih dogodkov?

V srednji šoli smo se preko Frame udeleževali tudi duhovnih vaj po vsej Sloveniji. Tam sem prvič začutil globljo in bolj osebno duhovnost – čas tišine, premišljevanja, adoracije, slavljenja. Videti ljudi, ki resnično živijo svoj odnos z Bogom, mi je odprlo novo dimenzijo vere in mi dalo priložnost za iskanje ter odkrivanje. To se je nato nadaljevalo tudi v študijskih letih s Framo v Ljubljani.

Kaj ti je v tistem obdobju pomenil sv. Frančišek?

Na začetku se s Frančiškom nisem posebej ukvarjal, a sčasoma mi je postajal vedno večji zgled. Navduševalo me je njegovo radikalno postavljanje Jezusa v središče in to, kako resno je vzel Njegov klic.

Kako si se odločil za svoj študij?

Že v srednji šoli sem se vpisal v program mehatronike, saj me je vedno veselilo razumevanje, kako stvari delujejo, in občutek zadovoljstva, ko sem kaj popravil. Temu sem sledil tudi pri izbiri študija elektrotehnike na fakulteti.

Na fakulteti si spoznal svojo ženo? Kdaj je preskočila iskrica?

S Tino sva se spoznala na Frami v mojem prvem letniku faksa, a takrat med nama še ni preskočila iskrica. Približala sva se dve leti kasneje, ko sva živela v istem študentskem domu in skupaj pripravljala srečanja za Framo. Vedno več sva se srečevala, najini pogovori so postajali vse globlji in iskrennejši. Zaljubljenost se je počasi prebujala, vendar ni bilo vse tako enostavno. Nekaj mesecev prej sem končal prejšnjo zvezo s trdnim sklepom, da bom vsaj eno leto samski, da predelam rane iz preteklega odnosa. Veliko sva molila in izročala Bogu odločitev, ali stopiti na skupno pot ali za nekaj časa prekiniti stike. Med eno izmed molitev v kapeli sva odprla Sveto pismo in močno začutila, da naju Bog vabi na skupno pot. Zanimivo

je, da sva vsak zase začela terapijo še preden sva postala par, nato pa nadaljevala s terapijo kot par. Tako je Bog poskrbel, da pretekle rane niso ostale nepredelane. To dojemava kot veliko milost, ki nama je pomagala zgraditi trdne temelje za najin odnos.

Kaj je pri spoznavanju drugega najbolj pomembno?

Najpomembnejši sta radikalna iskrenost in ranljivost pri razkrivanju svojega notranjega sveta drugemu. Prav tako je ključno, da znamo sočutno in spoštljivo prisluhniti drugemu, ko se odpre.

Ali je pomembno graditi na sebi, da smo lahko luč za druge?

Seveda. A nekoliko ironično – prav zato, da lahko drugim bolj svobodno svetimo, si moramo vzeti čas zase. Pomembno je, da odkrivamo svoje rane, se posvečamo osebni rasti in tako v odnosih nismo obremenjeni s seboj, temveč se lahko iskreno odpremo bližnjim.

Bi si član narodnega sveta FO in Frame? Kako si doživljal to obdobje?

Hvaležen sem za to obdobje. Trudili smo se mladim ponuditi priložnosti in spodbude za

grajenje osebnega odnosa z Bogom. Ob tem smo tudi sami prejeli veliko milosti. Hvaležen sem za duhovne asistente in njihov čas, ki so ga namenili nam.

Kako je potekal čas pred zaroko in kasneje poroka?

Pred zaroko je bilo burno obdobje. Skupaj sva bila dobro leto, Tina je zaključila faks in želela poroko, jaz pa sem imel pomisleke. Strahovi iz otroštva so mi vzbujali odpor. Več mesecev sva se o tem veliko pogovarjala, tudi na terapiji, in molila. Ko je Tina sprejela, da še nisem pripravljen, sem se tudi jaz počutil bolj svobodnega v tej odločitvi. Ko sem jo zaročil, so vsi strahovi odpadli, občutil sem globok mir, kar sem dojemal kot veliko milost in potrditev.

Kaj je to Exodus? Kako si ga doživel?

Exodus 90 je duhovni program, ki temelji na treh stebrih: askeza, duhovnost in bratstvo. Med tem obdobjem se odpoveš raznim udobjem, vsak dan redno moliš in se podpiraš z bratstvom. Program mi je pokazal, da zmorem več, kot sem mislil, in hkrati, da sem v nekaterih stvareh šibek. Največ pa mi je pomenilo globoko prijateljstvo in iskreni pogovori z moškimi, ki so mi pomagali bolje spoznati sebe.

Si član moške skupine? Kaj ti pomeni?

Da. V skupini prebiramo knjige, se pogovarjamo o sebi, svojih šibkostih in močnih točkah. Ustvarili smo varno okolje, kjer smo lahko iskreni in ranljivi. Ob tem so se razvila močna prijateljstva.

Kako sta doživljala rojstvo otrok?

Izak se je najavil nekaj mesecev po poroki, kar naju je sprva presenetilo. Strah pa se je hitro spremenil v zaupanje in veselje. Nosečnost je bila v času covid karanten, kar nama je omogočilo veliko miru in priprave na starševstvo. Tudi Jakoba sva pričakovala z velikim veseljem.

Kje smo danes lahko luč?

Najbolj močna luč smo lahko v najbližjih odnosih – da opazimo, kdaj nekoga nekaj pesti, si vzamemo čas in ga vprašamo, kako je.

Kaj bi rad položil na srce mladim?

Da smo lahko luč, moramo najprej sprejeti Jezusovo luč. Naj nas ne bo strah odpreti Mu tudi najtemnejših kotičkov našega srca, saj nas tam želi potolažiti in ozdraviti.

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Vodi slepi slepega?

Ob misli na svetega Frančiška se najprej spomnim na njegovo veselje in pesmi, ki jih je rad prepeval, na Hvalnico stvarstvu ... Iz tega, kar je znanega o njem, si predstavljam, da bi bilo gotovo lepo biti njegov prijatelj. Frančišek je imel srčno rad ljudi in se je zavzel za vsakega najmanjšega, ki ga je srečal. Marsikdo ga je doživljal kot dobrodušnega, morda celo naivnega brata, vendar ni vedno ugajal svetu ... Zdi se, da je bil v svojem času poklican, da kot Božji reflektor pokaže na gnilobo v takratni Cerkvi, da nanjo usmeri Kristusovo ozdravljajočo luč, ki bi pregnala temo in spodbudila prerojenje ter vrnitev k evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Njegova luč je sijala tako močno, da so ljudje, ki so se znašli ob njem, bodisi nenadoma in boleče, a osvobajajoče spregledali, bodisi se še bolj pogreznili v svojo slepoto, ker se niso upali ali zmogli soočiti z gnilobo in bolečino, ki je ob taki svetlobi privrela na dan.

Morda je kriv letni čas, a zadnje mesece se oziram po okolici in se sprašujem, ali ne bi tudi danes potrebovali glasu in zgleda svetega Frančiška, ki bi nas spomnil, da je edino pravo življenje v Kristusovi luči? Glasu, ki bi govoril jasno in z globino, a preprosto, tako da bi ga lahko razumeli tudi otroci?

Ob pogledu vase in v svet se sprašujem, kako daleč moramo odtavati, da se zave-mo, da ne vidimo več luči pred seboj in da vzdržujemo stanje, ki nas postopoma vodi v bolezen? Kje smo kot posamezniki, družine, občestva, narod? Bi Frančišek danes prepoznal svoje, če bi prišel mimo? Ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji? (Lk 18,8)

Si upamo vsaj mi, Frančiškovi, biti sol in luč? Iskati Resnico, se je okleniti in zanjo pričati z

življenjem? Umreti svojemu telesu, umreti svojemu ponosu in strahu – ne zato, da bi nekaj izgubili, ampak da bi bili osvobojeni in osrečeni?

V Pismu vsem kristjanom Frančišek pravi:

»Vsi, ki ljubijo Gospoda “z vsem srcem in z vso dušo in mišljenjem in z vso močjo” in ljubijo svoje bližnje kakor sami sebe, sovražijo svoja telesa z zablodami in grehi ter prejema-jo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa in obrodijo vredne sadove pokore: O kako srečni in blagoslovljeni so tisti in tiste, ki vse to delajo in v tem vztrajajo, kajti “Duh Gospodov bo počival nad njimi” ter bo pri njih “prebival” in “ostal”; ti so “otroci nebeškega Očeta”, čigar dela izvršujejo, in so ženini, bratje in matere našega Gospoda Jezusa Kristusa.«

Navedene vrstice se nanašajo na tiste, ki delajo pokoro. Trde pa so naslednje besede, ki jih namenja tistim, ki ne delajo pokore:

LA VERNA 800

1224-2024 Osemsto let od stigem svetega Frančiška

Ogenj, moj brat

*Hvaljen, moj Gospod,
v našem bratu ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepak in močan.*

Frančišku je veselje nad znova vzpostavljenim mirom skalilo neprijetno pismo. Napisal ga je kardinal Hugolin in mu v njem ukazovalno prigovarjal, naj se prepusti posegu papeževega očesnega zdravnika. Frančiška je čakala hudo trda preizkušnja.

Elija, ki je bil vselej na tekočem z vsem, kar je zadevalo Frančiška, je vedel, da se navzlic izpričanemu pogumu neznansko boji operacije, ki mu bo zagotovo le še povečala trpljenje. Zato je bolniku obljubil, da mu bo med operacijo stal ob strani. Frančišek se je vdal, vendar ni maral zapustiti Assisija, preden se ne poslovijo od sestre Klare in je ne potolaži, zakaj tudi ona je trpela hude bolečine.

Ker so po Rimu ponovno rogovilili vstajniki, se je papeški dvor naselil v Rietiju. Tja so torej poslali Ubožca in njegove najzvestejše sopotnike. Le kaj bi, siromak, brez njih? Bogvedi, ali je slutil, da brat Leon že nekaj

»Vsi tisti in tiste pa, ki ne delajo pokore in ne prejemajo telesa in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa ter se predajajo zablodam in grehom in hodijo za zlim poželenjem ter strastmi svojega mesa in ne spolnjujejo, kar so obljubili Gospodu, marveč telesno služijo svetu z mesenimi željami in z napori sveta ter skrbmi tega življenja, te drži hudobni duh, čigar sinovi so, in opravljajo njegova dela. Slepí so, ker ne vidijo resnične luči, našega Gospoda Jezusa Kristusa.«

**Če bi v 13. stoletju obstajali
snemalniki, bi bila tudi to
Frančiškova pesem?**

V Frančiškovem času so mu sledili mladi in stari, bratje in – po zgledu Klare – tudi sestre. Vsi so bili pripravljeni svoje življenje popolnoma darovati Bogu.

Živimo v svetem letu, ko so nam vrata usmiljenja na široko odprta. Pepelnična sredi prinaša poziv: «Spreobrne se in veruj evangeliju.» Spreobrnenje pomeni spregledati, se soočiti z bolečino okoliščin, v katerih smo zaradi grehov, in v svoje življenje spustiti Kristusovo luč. Pomeni tudi živeti tako, da se bodo ob njej lahko gredli in spreobračali naši bratje in sestre.

Kjer sta dva ali trije zbrani v Jezusovem imenu, je On med nami.

Lahko smo stebri luči v svetu, ki ga hoče požreti tema, ali pa ostajamo slepi, ki vodijo slepe.

Bena Briški, OFS

mesecev piše nekakšen dnevnik o življenju Frančiška Asiškega? Toliko stvari mu je že narekoval, za povrh pa je bil Leon skrajnje pozoren opazovalec.

V Rietiju Frančiška kljub slabemu zdravju nadlegujejo oboževalci, ki se mu hočejo na vsak način približati. Prevladujejo preprosti ljudje, najdejo pa se tudi plemenitaši in celo člani kurije. Dostojnost in preprosta človečnost sta tem radovednejšem tuji. Frančišek je zanje znamenitost, ki jo je vsekakor treba videti.

Zateče se v Fonte Colombo. Tu ga bodo vsaj pustili pri miru, z vso potrpežljivostjo, kolikor je še premora, čaka v zatemnjenem prostoru. Vdano potrpežljivost pa na hudo preizkušnjo postavlja Elija; zaradi njegove odsotnosti je moral operacijo nerad dvakrat preložiti. Kaj ne bo tega nikoli konec?

Kot je bila zima ostra, je poletje 1225 neznosno vroče, tudi v zavetišču sredi gozda. Kdaj bo končno, tokrat zares, prišel ta slavni zdravnik? Frančiška je strah. Tega si niti ne prikriva. Izžigali mu bodo gornji del obraza okrog senc, vsa njegova narava se tej predstavi upira, vendar se mora sprijazniti z njo. Zdravnik nazadnje oznani, da ne smejo odlašati niti dneva več. A kje je Elija? Mislili so že, da ga ne bo, vendar se v zadnjem trenutku prikaže, za kar se Frančišek toplo zahvali nebu ...

Ko se prikaže zdravnik s kirurškim žgalnikom, ki ga bo razžaril na ognju, Frančišek vzdrgeta od strahu. Dobro se zaveda, kaj bo moral prestati zato, da bi mu, kot so upali, dokončno pozdravili očesno vnetje. Z razbeljenim železom so ga žgali po obeh sencéh, od vrha ušesa do obrvnega loka. Zvesti tovariši, Leon, Rufino, Angelo in Maseo, krutega prizora niso prenesli in so pobegnili. Ostal je samo Elija, ki je lahko slišal Frančiškovo prošnjo ognju, iz katere se je oglašala pristna otroška vera: »Ogenj, moj brat, Najvišji ti je podelil sijaj luči, ki ti jo zavida vse stvarstvo ...

Bodi tokrat dober in prijazen z menoj ... Mogočnega Gospoda prosim, naj tvoj žar zame nekoliko ublaži, da bom lahko prenesel tvoj plameneči objem.«

Elija je v dlani držal bolnikovo roko, ki ni več drhtela. Frančišek je vedel, da bo prošnja, ki jo je izrekel z globoko vero, uslišana, in naj se mu je razbeljeno železo še tako globoko zadiralo pod kožo, ni čutil nobene bolečine več. Začuden zdravnik je ostal brez besed, ne pa tudi Elija; roka, ki jo je držal, je bila vendar roka svetnika in on je to vedel.

Preplašeni tovariši so se malce poklapani vrnili, Frančišek jih je blago oštel: »Šleve! Strahopetci! Ničesar nisem čutil, toliko da veste!« In dobri stari Frančišek, Frančišek, ki jih je znal vselej nasmejati, se je obrnil k zdravniku in mu rekel: »Če še ni dovolj pečeno, lahko poskusite še enkrat!«

Operacija se je izkazala za popoln neuspeh. Treba je bilo poiskati nekaj drugega.

II. del prispevka - se nadaljuje

Povzeto po knjigi: Green, Julien: Brat Frančišek, Ljubljana, Družina 2023.

br. Jožef Mezeg

Smrekovec (1577 m)

Na vrhu

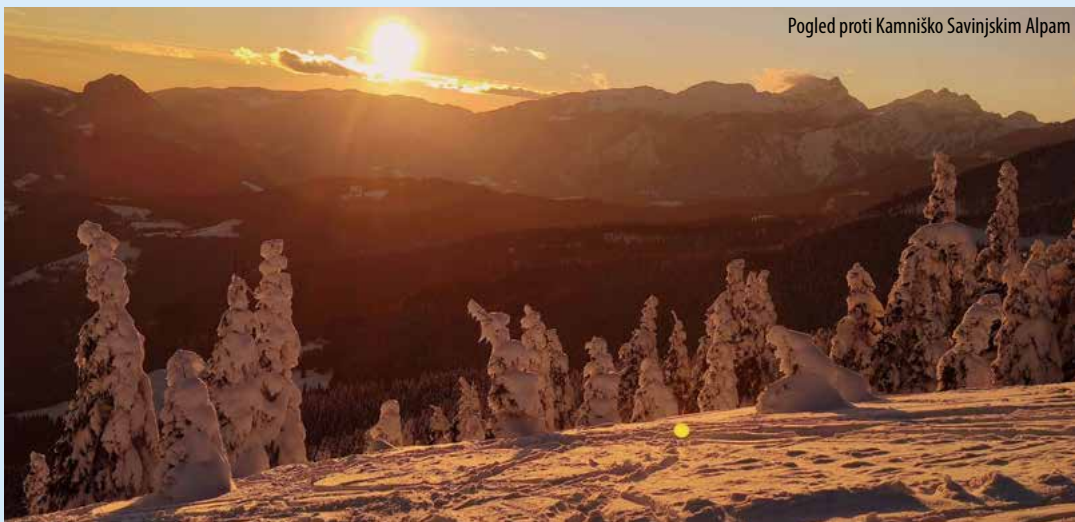
Tokrat se odpravimo na Štajersko, na priljubljen in pogosto obiskan vrh Smrekovec. Gre za največje vulkansko območje v Sloveniji (aktivno pred približno 30 milijoni let).

Za priljubljenost vrha je zaslužnih več dejavnikov. Najprej ga naredi privlačnega dejstvo, da je odličen razglednik – na eni strani lahko občudujemo osrednji del Kamniško-Savinjskih Alp, na drugi pa se nam odpira lep pogled proti Sv. Križu nad Belimi Vodami in Šoštanju, od koder bomo še posebej v zimskem času pogosto videli paro, ki se dviga iz termoelektrarne.

Drugi razlog je Dom na pobočju Smrekovca, ki je izven sezone odprt tudi ob vikendih in praznikih. Tretji razlog je Slovenska planinska pot, ki na vzhodu vodi do Andrejevega doma na Slemenu, proti zahodu pa proti Koči na Loki

Dom na Smrekovcu

Pogled proti Kamniško Savinjskim Alpam

pod Raduho. Nekatere pa bodo pritegnile tudi vulkanske kamnine (andezit, breče, tufi) in z njimi povezana specifična flora.

Na Smrekovec se lahko povzpne iz različnih smeri, na primer z Ljubnega, ali pa se celo zapeljemo do doma pod Smrekovcem. Naše izhodišče bodo Bele Vode, do katerih pridemo skozi Ljubijo pri Mozirju.

Pot je lahka in označena, pozimi pa v snegu hitro shojena. Če se na Smrekovec odpravimo v zimskem času, je skoraj gotovo, da bo pot prej

Izhodišče: Bele Vode

Višinska razlika po poti: 827 m

Vzpon: 2 uri

Sestop: 1 ura in 30 minut

Zahtevnost: lahka označena pot

shojena, kot bo cesta do izhodišča splužena. Ob snegu priporočamo uporabo derezic.

Pot je raznolika in razgibana, zato je pomembno slediti oznakam. Če nismo pozorni, se lahko na katerem od križišč hitro odpravimo v napačno smer, zato je orientacija ključna. Velik del poti poteka skozi gozd, vrha pa dolgo ne zaslutimo – šele ko pridemo do travnika pod Domom, se nam odpre pogled proti Domu in vrhu.

Ob Domu je razpotje mnogih poti, kar potrjuje pet tabel, ki usmerjajo pohodnike na kar deset različnih destinacij. Od Doma do vrha je približno pol ure hoje – sprva skozi gozd, nato pa po položnem in golem vršnem delu. Na vrhu nas pričaka piramida z vpisno skrinjico, knjižico in žigom. Vršni del je kopast in vabi k sprehodu po grebenu, ki vodi proti Komnu.

Ob ustreznih snežnih razmerah je celoten vršni del Smrekovca priljubljen tudi med uporabniki motornih sani. Smrekovec je odlična izbira tudi za ljubitelje nočnih pohodov ob polni luni in tiste, ki na vrhovih radi dočakajo sončni zahod.

br. Matej Nastran

Pri Domu

Pogled s poti proti Šoštanjui - vidi se dim termoelektrarne, pred njim Sv. Križ nad Belimi Vodami

FRAMA na Kureščku

Frančiškova mladina se pri Kraljici miru počuti zelo lepo. Ob 18. uri je sveto mašo daroval brat Luka Modic OFM Cap. Pri sveti maši je sodelovala Frama.

Po sveti maši je v Marijini hiši sledilo srečanje Frame na temo sestra voda iz Frančiškove Hvalnice stvarstva.

Framaši in framašice pravijo:

'Na tem svetem kraju smo se odžejali z živo vodo. Pogovarjali smo se o naših željah, ki nas vodijo k Bogu. Vse to smo podelili v skupinah in zaključili z bratskim druženjem in odlično pogostitvijo.'

Marija Kraljica miru, prosí za nas.

Framaši

FRAMA na Češkem

V duhu preprostosti, prijateljstva in veselja se je del Frančiškove mladine za novo leto podal na Češko, v Brno. Obiskat smo šli framašico Manco, ki je tam na izmenjavi. Ne da bi vedeli, kaj pričakovati, smo se po petih urah vožnje znašli v brnskem samostanu pri bratih kapucinih. Že ob prihodu je bilo čutiti njihovo gostoljubnost. Na silvestrovo so nam razkazali samostanske katekombe – to je bilo nekaj posebnega, nevsakdanjega, svetega. Lepo je bilo, ker smo eno izmed zadnjih ur starega leta preživeli tam, s pokojnimi. Hvaležni, da smo med njimi imeli tudi sveto mašo, smo stopili v skupni prostor, da bi si podelili, kaj nas je v preteklem letu nagovorilo, oblikovalo. Dotlej smo se družili ob družabnih igrah, sveti maši, pesmi, pogovorih, kuhanju, molitvi in ogledu mesta, okrepili smo prijateljske vezi, poglobili vero ter se naužili lepote Češke.

Ker smo Frama, smo preprostost vzeli zares. Naš dogovor, ki ga ni nihče nikoli rekel naglas, se je glasil nekako tako: »Če je vstopnina, potem tja ne gremo.« Zato smo si muzej o veselju, dvorec in grad raje ogledali kar od zunaj. Ta tih dogovor nas je vedno znova nasmeljal in še bolj povezal, saj je bilo od daleč videti, kako smo enotni.

V spominu nam bodo ostali tudi bogata češka arhitektura, dopoldne, ko je začelo snežiti, brezdomcem podarjeni sendviči, vroča čokolada, srčni kapucini, Lidl akcije, svete maše, drsanje po zaledenem jezeru, medsebojna pomoč, mlečni riž za na pot proti domu in predvsem globok občutek hvaležnosti, da smo lahko bili skupaj.

Polona Lesnik

800 let Frančiškove Sončne pesmi

Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.
Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.

Hvaljen, moj Gospod,
z vsemi tvojimi stvarmi,
posebno s soncem, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.
Tebe, Najvišji, odseva.

Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni in zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne,
dragocene in lepe.

Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in zraku,
v oblačnem in jasnem, sploh vsakem vremenu,
s katerim ohranjaš svoje stvari.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepak in močan.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji,
ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji
in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem.

Hvaljen, moj Gospod, v onih,
ki zaradi tvoje ljubezni odpuščajo
in prenašajo slabosti in trpljenje.
Blagor njim, ki ostanejo v miru,
zakaj ti, Najvišji, jih boš kronal.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide.
Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji najsvetejši volji,
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti žalega.

Hvalite in povečujte mojega Gospoda
in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.

»Žreb je zadel Matija« (Apd 1,26)

In res je zadel tudi mene, Matija Goloba, diakona, ki se pripravljam na prejem mašniškega posvečenja. Bog me je poklical iz župnije Šmartno pri Litiji. Prihajam iz podeželja, iz kmečkega okolja in iz družine, kjer nas je odraščalo šest bratov. Moje otroštvo je bilo prepleteno z delom, igro in šolo. Vse to pa je blagoslavljal molitev in vera, ki je bila v naši družini kar globoko zasidrana.

Željo po duhovništvu sem izrazil že zelo zgodaj v življenju. Če se prav spomnim že pred vstopom v šolo in že takrat sem to kar resno mislil. O tem sem doma kot otrok tudi veliko govoril, tako da sem svoje družinske člane o moji misli o duhovništvu že zgodaj seznanil. Starejši brat Martin, ki je tudi duhovnik, pa mi je ob priliki svetoval, naj vseeno tega ne govorim preveč naokoli, ampak naj to premišlujem in negujem v svojem srcu. To je bil moder nasvet, ker sem potem ostal svoboden in sem lahko na to pot res stopil iz lastnega nagiba in ne po nekih pričakovanjih okolice.

Svoj poklic sem lahko preizkušal tudi s sodelovanjem v župniji. Zelo rad sem ministriral in sodeloval tam, kjer je bila prisotna

mladina. Še posebno preko svete maše me je nagovarjalo to, da bi postal duhovnik. Prav preko podobe duhovnika, ki mašuje in deli zakramente, se mi je ta poklic zdel lep, plemenit in poseben.

Čeprav sem rad pomagal na kmetiji doma, pa sem se vedno bolj nagibal k temu, da bi šel na pot duhovništva. Tako sem se tudi vpisal na gimnazijo in nato na teološko fakulteto, leto kasneje pa tudi v bogoslovno semenišče, še prej pa sem moral opraviti eno leto propedeutičnega letnika. Izkušnja življenja na kmetiji mi je v veliko pomoč, ker je v marsičem življenje kmeta podobno življenju duhovnika. Na kmetiji mora biti kmet ves čas pripravljen, na preži, da bo moral iti v hlev, če je tam kaj narobe. Tako kot kmetovanje, je tudi duhovništvo več kot poklic, je način življenja. Tako kot pastir, mora tudi duhovnik dati vse svoje življenje na razpolago Bogu in Cerkvi. Vse njegovo delo, vsak njegov dih naj bi dal slavo Bogu. Priporočam se vam v molitev, da bi se v tem zadnjem času dobro pripravil na mašniško posvečenje in da bi še naprej sledil Božjemu klicu.

Matija Golob

Jubilejno leto 2025

Molitev ob jubilejnem letu

Nebeški Oče, vera, ki si nam jo dal v tvojem Sinu Jezusu Kristusu, našem bratu, in plamen ljubezni, ki ga je Sveti Duh izlil v naša srca, naj v nas prebujata blagoslovljeno upanje v prihod tvojega kraljestva.

Naj nas tvoja milost preobrazi, da bomo marljivo gojili seme evangelija, ki bo prekvasilo človeštvo in ves svet, ko zaupno pričakujemo novo nebo in novo zemljo, v katerem bodo premagane sile zla in se bo za vselej razodela tvoja slava.

Naj milost jubileja v nas, romarjih upanja, oživlja hrepenenje po nebeških dobrinah in na ves svet izliva veselje in mir našega Odrešenika.

Tebi, blagoslovljeni in večni Bog, bodi hvala in slava na veke vekov.

Amen.

Ministranti v Kančevcih

Na zadnjih počitnicah smo se odločili, da bomo za naslednjo duhovno obnovo izbrali Kančevce. Dobili smo vabilo in izvedeli, da se bomo odpravili na »potovanje« 10. januarja 2025. Ministranti iz župnije Vipavski Križ smo se zbrali na samostanskem dvorišču in se z veseljem odpravili na pot. Brez postankov smo potovali do Kančevcev, kjer smo se dobili z našimi prijatelji iz Škofje Loke in Štepanje vasi. Program smo začeli z večerjo, nato pa počitkom in namiznim tenisom. Sledile so večernice, ki smo jih lepo oblikovali. Seznanili smo se s Carlom Acutisom, ki je najmlajši svetniški kandidat. V skupinski dinamiki smo ugotavljali besede, ki so označevale Carla, npr. evharistija, hostija, zakrament...

Po večerni molitvi smo odšli v spodnje prostore. Spodaj v kleti je bil namreč naš nočni bunker. Vendar še nismo vsi takoj zaspali. Zanimivo je bilo, da sta dva ministranta pozno v noč brala Dostojevskega in Flauberta. Eden za svojo dušo, drugi pa za obvezno branje. Večina je bila preveč utrujena od celega dneva, da bi to še zmogla.

Naslednji dan smo pričeli s hvalnicami, kjer smo še malo zaspani skupaj slavili Boga. Kajti noč je bila

kar kratka, saj smo se morali pogovoriti veliko stvari. Dopoldne smo zunaj imeli veliko igro, kjer smo na različnih točkah izpolnjevali naloge. V labirintu se ni nihče izgubil. Po dobrem kosilu smo imeli malo prostega časa. Pred nami je bilo tisto, česar smo se najbolj veselili ali pa tudi najbolj bali – pohod. Res je, da to ni bilo nič v primerjavi, kar smo že kdaj doživeli, saj smo bili v Prekmurju. Vendar tudi tamkajšnji grički niso kar tako. Peš smo šli v Selo in tam v Rotundi imeli sveto mašo. Po skupni fotografiji smo jo mahnili nazaj proti samostanu. Pri večerji ni ostalo dosti hrane. Ob vsaki priložnosti smo v kleti igrali namizni tenis in še sreča, da smo s seboj vzeli loparje.

Pri večernem programu smo še bolj spoznali Carla in njegovo življenje. Po večernicah pa smo se sprostili ob igran in smeju. Tudi to noč smo si morali marsikaj povedati, branje knjig se je počasi bližalo h koncu.

Ker praznujemo in spoštujemo Gospodov dan, nedeljo, zjutraj ni bilo posebnega programa in dela. Malo prej smo uredili svoje sobe in spakirali, da smo se potem lahko bolj pripravili na sveto mašo, ki smo jo v cerkvi obhajali skupaj z ljudmi iz župnije. Kdaj smo slišali že tudi kakšno krajšo pridigo, vendar je bilo povedano dovolj zanimivo, da smo zdržali.

Čas skupnega druženja je hitro minil. Vsi mi smo malo bolj zrasli in še bomo. Ker pa je pot domov bila dolga, smo se, kot je to v navadi, ustavili še na Trojanah. Lakota je lahko tako huda, da se poje celo tro krofe.

Carlo je bil takšen, kot smo tudi mi. Pa vendar drugačen, saj je bolj zares živel za Jezusa in za druge. Njegovo življenje nam kaže, da zmoremo tudi mi. Naj bl. Carlo prosi tudi za nas, da bomo imeli pravo pamet in da bo evharistija tudi za nas avtocesta za nebesa.

Jan Brataševc

Ni me sram

Če bi videli samo ta naslov, nikoli na bi ugotovili, kje je bilo to izgovorjeno in komu je bilo namenjeno. S tem smo se ukvarjali birmanci iz Vipavskega Križa v Strunjanu. Letos nas je manj, saj bomo birmo prejeli samo veroučenci 9. razreda. 18 mladeničev in mladenk – ravno pravo število, da so Kristina, animatorja Andrej in David ter br. Vlado, imeli dovolj moči, da so duhovne vaje pripravili in tudi ostali živi.

Za naše želodčke je skrbel Oskar, ki ni samo dober dijak, ampak tudi izvrsten kuhar. Vse možnosti ima, da postane vrhunski...

Hiša, ki jo upravljajo frančiškani, je bila ravno pravnjšja za nas. V sobah nas je bilo ravno prav. Spodaj je bila tudi rezervna soba, ki je bila ponoči tudi naseljena (to se zgodi, ko se ne uboga br. Vlada). Drugače, pa saj veste: težko se je zvečer umiriti in zaspati... Ker smo prekopili na šepetanje, ni bilo problemov...

V petek, po večerji, smo si ogledali film *I'm not ashamed*. Vsebina je primerna tudi za nas, saj postajamo vedno bolj odrasli in smo tudi poklicani, da bomo v življenju pričevali za Jezusa. Živeti za Jezusa tudi za Rachel ni bilo vedno lahko. Je pa se za to trudila in sklenila, da bo v življenju naredila nekaj velikega. In dejansko je, saj je za Boga v strelskem pohodu dala svoje življenje. Vsak od nas se je lahko v kakšnem liku ali sceni prepoznal.

novega, saj želimo vsi biti cool. Ker po kosilu še ni deževalo, smo program nadaljevali ob morju, kjer smo imeli osebno delo. To osebno delo je skrajšalo kopanje, saj tudi tokrat pogum ni opadel in bi težko šli kar mimo vode. Nekateri ljudje so hitro opazili, da smo birmanci, saj je malo mladih tako živahnih in pogumnih.

Pod večer smo lepo oblikovali sveto mašo, pri kateri smo tudi peli. Pripravljali pa smo se tudi že na večer, ki smo ga mi oblikovali. Ker je bil ta dan Prešernov dan, je Kristina pripravila kulturni activity, ob katerem smo se vsi zabavali in prisrčno nasmejali. Sledila je še kakšna skupna igra, nato pa večerna molitev. Ta dan smo malo prej odšli spat, ker je prejšnja noč bolj kratka.

V nedeljo zjutraj smo imeli še kratko katehezo. Nato pa je naš pogled bil usmerjen v sveto mašo, ki so se ji pridružili naši starši. Zanje smo pripravili stole, mi pa smo se posedli kar na blazine po tleh. Še nekateri bratje in sestre so se posedli po tleh in nam pomagali pri petju. Jezus je tudi nam spregovoril naj odrinemo na globoko in mu zaupamo, kot mu je Peter, ki je zapustil vse in šel za njim.

Rachel je pričevala za Jezusa. Šele po njeni smrti je marsikdo spoznal zakaj je bila takšna in koliko dobrega je storila zanje. Mogoče takšne moči in poguma mi nimamo, gotovo pa zmoremo biti luč za druge. Želimo, da bi nam Sveti Duh dal svoje darove, moči in pogum, da bi lahko bili Njegove priče.

V Strunjanu smo že videli kakšno cvetoče drevo in lepo je bilo opazovati morje. S starši smo se vrnili domov. Upam, da vsaj malo drugačni. In da nas nikoli ne bo sram, da smo Jezusovi.

Jan Brataševc

Ker vremenska napoved ni bila ravno najlepša, smo program malo obrnili in takoj po zajtrku imeli katehezo o vsebini filma in naših odločitvah. Tako smo k morju lahko odšli že zjutraj. V nas je bilo veliko poguma in nekateri so naredili osvežilno kopel v ledenem morju. Marsikdo si je mislil: »Če gre v vodo on, grem tudi jaz«. To za nas birmance sploh ni nekaj

Asiška pot z brati kapucini

Po apeninskih hribih in dolinah, skozi preproste vasice, čez potoke in polja, po poteh, kjer je hodil sv. Frančišek - do Assisija.

Asiška pot nas v 14 etapah pripelje od Dovadole čez Apenine do Assisija. Podobna je španskemu Caminu, a za odtenek bolj naporna.

Bratje kapucini smo se odločili, da se vsako leto v času prvomajskih praznikov podamo na to pot in jo vsakič prehodimo polovico. V letu 2025 bomo prehodili prvo polovico: od Dovadole čez La Verno do Sansepolcra. Prihodnje leto v istem času pa od Sansepolcra do Assisija.

Kaj lahko pričakuješ?

- majhno skupino: največ 8 udeležencev
- dnevno povprečno 900 metrov vzpona in 25 km poti – okoli 8 ur hoje
- duhovno misel, skupno molitev, dnevno sv. mašo
- gostoljubnost domačinov in preprosto bivanje v prenočiščih
- izkušnjo tišine, miru, narave, samote in skupnosti

Kaj potrebuješ?

- kondicijsko pripravljenost
- pripravljenost prilagajanja skupini
- ustrezno pohodno opremo (obutev, nahrbtnik) – natančnejša navodila ob prijavi

Kdaj?

26. april – 4. maj 2025

Koliko?

Predvideni stroški (prevoz, prenočišče, hrana) so 500 EUR.

Prijave in informacije:

do 20. aprila na naslov: matej.nastran@gmail.com

Več o poti si lahko preberete na straneh:

<https://www.mladifest.com/camino%20di%20assisi/>

<https://www.camminodiassisi.it/>

Prav je, da se na tej strani, posvečena *Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice*, spomnimo pomembnih obletnic v povezavi s življenjem sv. Frančiška Asiškega. Frančiškovi bratje in sestre se spominjajo in praznujejo dogodke, ki so močno zaznamovali sv. Frančiška in po njem tudi celotno Cerkev in družbo. Mineva 800 let od: potrditve Vodila za manjše brate (leto 2023), postavitve živih jaslic v Grecciu (leto 2023), vtisnjenja ran sv. Frančišku (leto 2024), nastanka Sončne pesmi - Hvalnice stvarstva (leto 2025), Frančiškove smrti - oziroma njegove velike noči (leto 2026).

Letos se torej spominjamo obletnice nastanka Sončne pesmi – Hvalnice stvarstva. Frančišek je sestavil Sončno pesem na koncu življenjske poti kot pesniški povzetek svoje hoje za Kristusom v težnji za evangeljsko pristinostjo, uboštvo, mirom. Zato jo moramo

razumeti in razlagati v luči njegovega življenja. In ne smemo se ustaviti pri tvorni vsebini, pri hvalnici Bogu za stvarstvo in po stvarstvu: poleg te kozmično-verske razsežnosti, ki je lahko odmev geocentrizma in srednjeveške teorije štirih prvin (zemlja, zrak, voda, ogenj), je v Sončni pesmi vsa razsežnost Frančiškovega duhovnega izkustva, se pravi združitve z Bogom v ponižni hoji za učlovečenim božjim Sinom. To izkustveno razsežnost razodevajo prvine, ki so izključno Frančiškove:

Iskal sem sodobno zgodbo, ki bi Frančiškov odnos do Božjega stvarstva na sodoben način približala občutje povezanosti človeka z naravo. Naslov te lepe zgodbe je *OREL IN SLEPA DEKLICA*

Gora in njena tišina

Veter je šepetal med gorskimi borovci in s seboj prinašal odmeve daljnega sveta. Sofia, osemletna deklica, je bila sama. Njena slepota ni bila edino breme, ki ga je nosila: zapustili so jo tisti, ki bi jo morali zaščititi. Zavito v ponošeno odejo je njeno majhno telo drhtelo ob vsakem pihu ledenega vetra.

Gora, navidezno brezbržna, vendar ni bila zapuščena.

Nad zasneženimi vrhovi je beloglavi orel opazoval pokrajino. Veličasten in mogočen, videl je lepoto in krutost življenja. Drobna postava, ki je sedela na robu pečine, je pritegnila njegovo pozornost. Orel, ki so ga domačini

zaradi velikosti in ostrine imenovali Jastreb, se je počasi spuščal. Z rahlim zamahom kril je pristal nekaj metrov od Sofie. Deklica je občutila, kako se veter premika s kril, obrnila glavo. Ni pokazala strahu. »Kdo je tam?« je zamrmrala s komaj slišnim glasom. Falco (ime orlu) seveda ni mogel odgovoriti, a nekaj ga je gnalo, da je prišel bliže.

Nepričakovano srečanje

Orel je naredil nekaj korakov proti Sofiji in strmela vanjo, kot da bi razumel njeno krhkost. Deklica je previdno segla z roko v zrak in Falco začuda ni trznil. S kretnjo, ki je kljubovala naravi sami, se je Sofia uspela dotakniti njegovega mehkega perja. »Ali si angel?« je vprašala s kančkom upanja v glas. Zanj je bila toplota, ki jo je oddajal orel, odgovor.

Padla je noč in mraz je postal še hujši. S skoraj instinktivno potezo je Falco razširil eno perut in jo je nežno ovil okrog otroka. Nihče

ne bi verjel, da je ta prizor mogoč: orel varuje slepo deklico. Sofia je prvič po neprespanih nočeh zaspala z občutkom varnosti, medtem ko je Falco pazil nanjo, kot da bi bila njegov mladič.

Pot v dolino

Ob zori je Sofijo prebudilo petje ptic. Čeprav ni videla, je čutila, da je svet okoli nje živ. Falco je nemirno stopal proti poti. Deklica je začutila njegove namene, vstala in mu sledila ter previdno iskala po tleh. Pot je bila težka, polna kamenja in vej. Sofia se je pogosto spotaknila, a Falco se je vsakič potrpežljivo ustavil in izdal tih zvok, kot da bi jo želel spodbuditi, naj nadaljuje. Ko so prišli do jase, je Falco močno zajokal. Od zgoraj so se odzvali drugi orli. Videti je bilo, kot da bi prosil za pomoč. Kmalu zatem je območje začela preletavati jata orlov in Sofio spodbujal na hojo proti dnu doline. Pot je trajala ure, a popoldne je Sofia zaslišala nekaj, zaradi česar je pospešila korak: šumenje reke in človeške glasove v daljavi.

Čudež vasi

Ko je Sofia prispela v vas, so prebivalci onemeli: slepa deklica, ki jo je vodil orel, sledila pa ji je jata ptic. Bila je skoraj nadnaravna podoba. Mož, Andrés, star 42 let, je stekel proti njej. »Si v redu, srček?« jo je vprašal in pokleknil. Sofia se je prvič po nekaj dneh nasmehnila. »V redu sem, zahvaljujoč Falcu,« je odgovorila in pokazala na orla, ki je zdaj odletel na bližnjo skalo. Andrés je pogledal

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: kapucini.provincialat@rkc.si ali pa na spletni strani: www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/ najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

orla, vidno navdušen. Bilo je, kot da bi žival razumela vse, kar se dogaja. Vaščani, ki jih je Sofijina zgodba ganila, so se odločili, da bodo poskrbeli zanjo. Prevzela jo je Clara, 50-letna ženska, ki je pred leti izgubila hčerko. Odpeljala jo je domov in od tega trenutka Sofija ni našla le strehe nad glavo, ampak tudi družino, ki jo je imela rada.

Nov začetek

Ko so meseci minevali, je zgodba Sofie in Falca postala legenda. Orel jo je še naprej obiskoval in sedel na drevo pred njenim oknom, kot da bi se hotel prepričati, da je z njo vse v redu. Sofija se je naučila prilagajati svoji slepoti. Andrés, ki je bil glasbenik, jo je naučil igrati kitaro. Clara ji je brala knjige in ji skozi besede pripovedovala o svetu. Nekega dne, ko je pred vasjo igrala melodijo, se je Jastreb znova pojavil in zajokal, da je odmevalo po gorah. Za Sofio ta zvok ni bil samo klic, ampak obljuba: nikoli ne bo sama. Zapuščeni otrok je v mrzlih gorah našel toplino neverjetnega zaščitnika in v majhni vasici ljubezen, ki je zacelila vse njene rane.

Naj nas vse, ki molimo vsak dan za *Dobre družine in duhovne poklice*, stik z naravo, pogled na lepoto stvarstva (pohodništvo, smučanje...), poglobi našo molitev.

br. Placid Prša

Telesnost in spolnost kot znamenje Božje ljubezni

Človeško telo ni zgolj biološka resničnost, temveč nosi duhovno sporočilo. Kot pravi sveti Janez Pavel II.: "Telo in samo telo je namreč sposobno narediti vidno, kar je nevidno: kar je duhovno in božansko." V tem pogledu je telo znamenje, ki razodeva skrivnost Boga in njegove ljubezni.

Ustvarjeni po Božji podobi

Svetopisemska pripoved o stvarjenju razodeva, da sta moški in ženska ustvarjena „po Božji podobi“ (1 Mz 1,27). To pomeni, da človek nosi v sebi odsev Božje ljubezni, njegove ustvarjalnosti in svobode. Janez Pavel II. poudarja, da „človek postane Božja podoba ne toliko v trenutku samote kot v trenutku občestva.“ Moški in ženska sta ustvarjena drug za drugega, da bi skupaj odražala Božjo ljubezen.

Bog je ustvaril moškega in žensko z namenom, da bi njuna zveza postala rodovitna in izpolnjujoča. Prav zato v njuni telesnosti ni naključja, temveč je del večjega načrta. Povezanost med njima ne temelji zgolj na telesnosti, temveč tudi na duhovni edinosti, ki je odraz Božje ljubezni do človeka.

Sveti Pavel v pismu Korinčanom poudarja: „Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?“ (1 Kor 3,16). To nas opominja, da naše telo ni nekaj nevtralnega, temveč sveto in dragoceno. Ko telo spoštujemo kot dar, ki nam ga je Bog zaupal, se učimo tudi spoštovati samega sebe in druge.

Telo kot dar

Naše telo ima smisel le v odnosu do drugega. Christopher West v Teologiji telesa za začetnike razlaga, da je človek poklican k darovanju samega sebe: „Poročna ljubezen je ljubezen popolne podaritve samega sebe.“ To se najbolj razodeva v zakonski zvezi, kjer se mož in žena podarita drug drugemu in sta odprta za novo življenje. Njuna ljubezen vodi k „tretjemu“, k spočetju otroka, kar je konkretno uresničenje ljubezenskega daru.

To lepo izraža tudi svetopisemski odlomek iz Tobitove knjige, kjer Tobija v molitvi prosi Boga, naj blagoslovi njegovo zvezo s Saro:

„Blagoslovljen bodi, Bog naših očetov, in slavljen bodi tvoje ime vekomaj! Naj te slavi nebo in vsa tvoja stvaritev na veke! Ti si ustvaril Adama in mu dal pomočnico in oporo, njegovo ženo Saro. Iz njiju je izšlo vse človeško potomstvo. Ti si rekel: ‚Ni dobro za človeka, da je sam; naredimo mu pomoč, njemu primerno.‘ Zdaj pa, Gospod, ne iz strasti jemljem to sestro, temveč v resnici. Ukreni, da bom skupaj z njo dosegel starost.“ (Tob 8,5-8)

Tobijeva molitev izraža pomen zakonske ljubezni kot Božjega daru, ki presega zgolj telesno privlačnost. Pristna ljubezen ni utemeljena na sebičnih željah, temveč na medsebojnem podarjanju in skupni poti k svetosti.

Sodobni izzivi in popačena razumevanja telesnosti

Današnji človek se pogosto sooča z izgubo pomena telesa in spolnosti. Mediji, pop

kultura, pornografija in digitalne platforme pogosto telesnost predstavljajo zgolj kot sredstvo užitka, ločeno od ljubezni, odgovornosti in smisla. To vodi v globoko razdvojenost človeka, ki se vse manj zaveda vrednosti svojega telesa kot daru.

Poleg tega sodobna kultura spodbuja miselnost, da je identiteta povsem oblikovana po lastni volji, brez naravnih ali božjih temeljev. Telo pogosto postane „projekt“, ki ga lahko poljubno spreminjamo, ne pa dragoceno znamenje, ki nam je zaupano. Toda ko

telo vidimo kot nekaj zunanjega in manipulativnega, izgubimo njegov resnični pomen. Apostol Pavel nas opominja: „Ali ne veste, da so vaša telesa udje Kristusovega telesa?“ (1 Kor 6,15), kar poudarja, da naše telo ni le naše, temveč je del večjega Božjega načrta.

Poklicanost k čistosti in celostni ljubezni

Da bi človek v polnosti živel svojo telesnost kot znamenje Božje ljubezni, je poklican k čistosti. Čistost ne pomeni zgolj odpovedi neurejenim željam, temveč celovitost srca, ki zna ljubiti iskreno in nesebično. Katekizem Katoliške cerkve poudarja, da čistost ni zgolj norma ali omejitev, temveč notranja naravnost, ki omogoča pravo svobodo: „Čistost pomeni uspešno vključitev spolnosti v osebo in s tem notranjo edinost človeka v njegovem

telesnem in duhovnem bitju“ (KKC 2337). V tej luči čistost ni nekaj negativnega, temveč je način, kako človek postaja bolj odprt za ljubezen, ki presega zgolj telesno privlačnost in išče resnično dobro drugega. Tako moški kot ženska sta poklicana, da se učita ljubezni, ki ne jemlje, temveč podarja, ne izkorišča, temveč spoštuje.

Zakramentalna razsežnost telesnosti

Skrivnost telesnosti in spolnosti se v polnosti razodeva v zakramentu zakona, kjer postane mož in žena znamenje Kristusove ljubezni do Cerkve. Apostol Pavel primerja zakonsko zvezo s Kristusovo daritvijo za človeštvo: „Možje, ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus ljubil Cerkev in dal sam sebe zanjo“ (Ef 5,25). V tem kontekstu postane telesna ljubezen nekaj svetega, sredstvo, po katerem se izraža Božja ljubezen. To pomeni, da je telesna združitev v zakonu več kot zgolj spolni akt – je del globljega poklica k edinosti, ki odseva Božji načrt. Prav zato Cerkev uči, da mora spolnost ostati povezana z zakonom in odprtostjo za življenje, saj le tako ohranja svojo izvirno lepoto in pomen. Ko je telesnost živeta v zakramentalnem duhu, postane vir milosti in poti k svetosti.

Upanje za sodobnega človeka

Čeprav sodobna kultura pogosto popači pomen telesnosti in spolnosti, to ne pomeni, da je resnica o človeškem telesu izgubljena. Vedno obstaja možnost za obnovo, za ponovno odkrivanje vrednosti telesa kot Božjega

daru. Janez Pavel II. v Teologiji telesa poudarja, da je osvoboditev telesnosti mogoča skozi očiščeno srce, ki se uči videti telo ne kot predmet poželenja, temveč kot odsev Božje slave. To pomeni, da je v srcu vsakega človeka hrepenenje po resnični ljubezni, ki ni le telesna, temveč tudi duhovna in celostna. Kristus s svojo odrešenjsko ljubeznijo ozdravlja rane, ki jih povzročajo napačna razumevanja spolnosti, in vabi človeka, da svoje telo živi kot tempelj Svetega Duha. Tako postane telo ne le sredstvo za užitek ali orodje za doseg ciljev, temveč sveto znamenje, ki pričuje o večni ljubezni Boga.

Luč v temi: ponovno odkrivanje telesa kot daru

V tem kontekstu pristop k telesnosti in spolnosti, ki temelji na resnični ljubezni in samopodarjanju, prinaša luč. Telo ni nekaj, kar moramo premagati ali preoblikovati po lastni volji, temveč nekaj, kar nam omogoča, da ljubimo in sprejemamo ljubezen. Ko spolnost razumemo kot dar, začnemo odkrivati globlji pomen odnosov, ki niso zgolj utemeljeni na čustvih ali privlačnosti, temveč na trajni zavezi in darovanju.

Psalmist pravi: „Hvalim te, ker sem čudovito ustvarjen; čudovita so tvoja dela, moja duša to zelo dobro ve“ (Ps 139,14). Ta misel nas vabi, da z večjim spoštovanjem gledamo na svoje telo kot na svetišče Božje navzočnosti.

Pot k celostni ljubezni

V svetu, kjer človek pogosto doživlja osamljenost in razdvojenost, je spolnost mogoč most k globljemu občestvu. Ko telo razumemo kot sveto in dragoceno, se spreminja naš pogled na lastno identiteto in na odnose. Ta nauk nas vabi k življenju, ki ni osredotočeno zgolj na lastne potrebe, temveč na podarjanje sebe drugemu.

Jasna Tikvič in Benjamin Tomažič

Luč vere

Papež Frančišek je leta 2013 v okrožnici Luč vere povabil k ponovnemu odkrivanju narave vere kot luči, ki razsvetljuje celotno človekovo bivanje. Ko njen plamen zamre, tudi vse druge luči sčasoma izgubijo svojo moč. Ta luč ne izhaja iz nas samih, ampak prihaja od prvotnega izvira – od Boga. Prejemamo jo po molitvi, z osebno povezanostjo z Njim, ki razsvetljuje naša srca, tudi njegove najgloblje temine.

Vera se poraja iz srečanja z živim Bogom, ki nam razodeva svojo ljubezen in nas kliče v občestvo z njim. Ta ljubezen, ki je vedno pred nami, nam daje moč in smisel življenja ter odpira pogled v prihodnost. Po eni strani vera izhaja iz preteklosti, saj temelji na Jezusovem življenju, njegovi ljubezni in zmagi nad smrtjo. Po drugi strani pa prihaja iz prihodnosti, saj nas vodi k večnosti in nam razodeva polnost obljube. Tako vera ni nekaj temnega, ampak luč, ki osvetljuje našo pot skozi življenje.

Luč je za kristjane znamenje Božje prisotnosti. Tako jo je razumel tudi sveti Frančišek Asiški, ki je svetlobo v svojem duhovnem izkustvu povezoval z Božjim stvarstvom, ki ga je globoko spoštoval in ljubil. V Sončni pesmi slavi »brata Sonce«, ki s svojim sijajem odseva Božjo veličino:

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi, posebno s soncem, velikim bratom, ki razsvetljuje dneve in nas. Lepo je in v velikem sijaju žari. Tebe, Najvišji, odseva.

Toda sv. Frančišek ni videl svetlobe le v naravi, ampak tudi v notranjem razsvetljenju, ki človeka vodi k resnici. Pravo spoznanje po njegovem prihaja iz Božje milosti, ne le iz intelektualnega napora. Zato je prosil:

O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli teme moje srca. Daj mi pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen, razumnost in spoznanje, o Gospod, da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.

Njegovo življenje v uboštvu je bilo izraz Kristusove luči v svetu – s skromnostjo in nesebično ljubeznijo do bližnjega je utelešal Jezusovo evangelijsko sporočilo. Ko je umiral, je pel Sončno pesem in pozdravljal »sestro Smrt«, saj je verjel, da ga v večnosti pričakuje polna razsvetljenost Božje ljubezni.

Podobno je Božjo luč v svojem življenju iskal tudi blaženi Anton Martin Slomšek. Učil je, da je prava modrost tista, ki človeka vodi k svetlobi evangelija, in pogosto poudarjal: »Kristusova luč je edina luč, ki osvetljuje pot življenja.« Tudi sveta mati Terezija iz Kalkute je kljub dolgotrajni duhovni temi vedno zaupala v Božjo prisotnost in druge spodbujala: »Bodi luč v temi.«

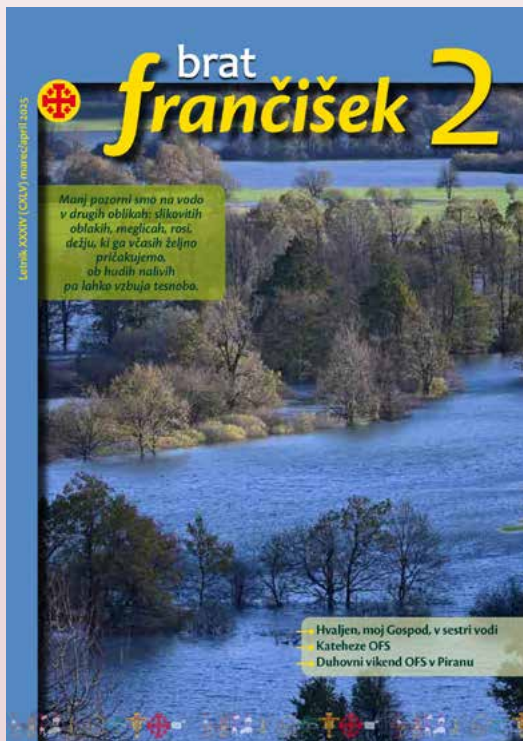
Božja luč, ki nas vodi in razsvetljuje, je neolčljivo povezana s Svetim Duhom. Sveti Duh je pogosto upodobljen kot plamen ali ogenj, kar se je še posebej razodelo na binkoštni dan, ko so nad apostoli vzplamteli ognjeni jeziki. Ta ogenj je znamenje Božje moči, ki nas razsvetljuje, krepi in usmerja na poti svetosti.

Naj nas Božja luč prežarja, kot je žarela v svetem Frančišku, blaženem Slomšku in sveti materi Tereziji, da bomo tudi mi svetili v svetu, ki je pogosto mračen in hladen. Prosimo za luč, ki greje srca in razsvetljuje pot, da bomo nosilci Božje ljubezni in resnice.

Barbara Sosič

brat
francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Letošnji postni čas začenjamo šele v mesecu marcu, saj bomo Veliko noč obhajali v drugi polovici meseca aprila. Ta številka revije Brat Francišek je tako rekoč potopljena v postni čas. Razmišljali pa bomo o sestri vodi, ki jo opeva sv. Francišek v peti kitici svoje Hvalnice stvarstva.

Frančiškovo duhovnost o sestri vodi bomo srkali skozi razmišljanje Petra Skoberneta OFS.

Katehezi OFS za marec in april nam bosta osvetlili širjave brata vetra in zraka ter globine sestre vode.

O Frančiškovi Sončni pesmi bo tekla beseda tudi na duhovnih vajah v Piranu.

Poglejte kako se pretaka veselje in radost pri zaobljubah OFS v Podnanosu ter kako je bilo na srečanju KB OFS na Brezjah.

Na Goriškem so se zopet srečali z obeh strani meje ob jaslicah in se odločili za kulturo upanja.

Naj vas duhovno osveži Žetev, ki jo za člane ŽRV pripravlja p. Krizostom Komar.

Frančiškova mladina se je duhovno napojila pri Kraljici miru na Kureščku, preberite, kako je bilo.

Vojne, ki divjajo po našem planetu, so vedno kot puščava, ki izsuši srca in radost na obrazih. Za seboj pa pušča smrt in žalost. Otroci v Etiopiji pa kljubujejo boleznim in vojni. Več o tem pa v članku Špele Pahor.

Ne spreglejte utrinkov z romanja na Bavorskem in napovedi romanj v Sveto deželo.

V tokratni številki se lahko naučite splesti košaro, vendar vanjo ne morete zajeti sestre vode.

Želim vam prijetno branje!

br. Janez Papa

Daritveni oltar je za arhitekturo cerkve to, kar je srce za telo.

(Titus Burchardt)

Letošnja prva številka Med nami nadaljuje z vsebino liturgičnega prostora, osredotoča se na bistveni del, to je daritveni oltar oz. v zaporedju poimenovanja v našem nizu MIZA KRUHA – seveda nebeškega, evharističnega kruha, ki je Jezusovo telo.

V uvodniku nam pogled na to skrivnost začne odstirati Janja Ahčin, nato se nadaljuje skozi duhovne poglede, kjer avtorji razmišljajo o tem, kako udeležba pri nebeški gostiji ob mizi Kristusovega telesa vpliva na naše življenje, da postaja vedno bolj Božje. Dar, ki prihaja s tega mesta, Kristusovo telo v evharistiji, je vsebina razmisleka o tem, kako z obhajilnim spevom povzdignemo in poglobimo trenutke združenja z nebeškim Gostom.

Pogovor je posvečen zlatomašniku p. Ernestu Benku, ki že pol stoletja deli ta kruh odrešenja.

Tudi druge rubrike so posvečene tej osrednji temi, edino v tistih, kjer je govora o srečanju bratov minoritov v Olimju, o duhovnem vikendu v Piranu in o odpravi prostovoljcev, ki so pomagali p. Martinu Kmetcu v Turčiji, se avtorji oddaljijo o nje.

Seveda pa ne gre prezreti še predzadnje Frančiškove 800-letnice, katere praznovanje se je začelo januarja v Assisiju – to je obletnica Sončne pesmi, ki jo je temeljito vzel v pretres p. Janez Šamperl in odkril mnogokaj zanimivega. Preberite!

Predvsem mladi bralci ne spreglejte rubrik, ki sta namenjeni vam, v eni izmed njih imate možnost, da dobite lepe nagrade. Le pozorno prelistajte revijo, morda bo vaš trud poplačan!

V postnih dneh, ki so vedno bliže vstajenskemu jutru, vam želim mir in dobro!

Doroteja Emeršič

Br. Metod Benedik

Nekega zgodnjega septembrskega popoldneva na Vršiču parkirava avto, plačava parkirnino, se opremiva in se prek ceste podava na stezo ob pobočju proti zavetišču. Glej, res ne vem, kaj vse si razlagal, vem pa, da sem užival v skupni hoji in razgledih. Par, ki nama pride nasproti, naznani, da sta oskrbnici spekli vrhunski štrudelj, nato sva zopet sama. Kakšna tvoja ali moja prigoda priroma iz spomina in, če je šaljiva, se oba glasno smejeva.

Že v temi se vzpenjava proti osvetljenim oknom zavetišča, z gamsi si izmenjujeva stezo. Jasno, zvezdnato nebo, v svitu lune odseva triglavski masiv. Četudi se jutri vzpenja na tvojo najljubšo goro – Jalovec, sem ti že tisti večer za ta pogled neskončno hvaležen.

Naš brat Metod Benedik se je vzpel na mnoge vršace, občudoval neštete razglede in dolga leta na zadnjo avgustovsko nedeljo maševal na Kredarici, kamor je s sabo popeljal še celo družčino. Rad pa je raziskoval tudi vrhove zgodovine – znane ali še neznane. Njegov zvesti zaveznik pri tem so bile knjige. Ob pisanju raznih del in pripravi na predavanja je vedno znova zajemal iz knjižnega vodnjaka. Ko je potreboval gradivo, se je vedelo, da bo njegova prva pot vodila med knjižne police in v arhive...

Tako kot Jezus v tabernaklju, Božje ljudstvo v cerkvi, bratje v samostanu in Škofjeloški pasijon, tudi vse te zaklade je bilo treba ustrezno varovati. Poskrbel je za obnovo samostana – tudi tistega dela, kjer je dolga leta deloval center za socialno delo –, za obnovo cerkve, ustrezno zaščito in umestitev Škofjeloškega pasijona ter za njegovo ponovno uprizoritev v vseh pogledih, tudi pravnem, državnem in mednarodnem.

Kot pravi Gorenjec je bil vnet navijač jese-niških hokejistov in naših skakalcev. Slovenija je bila v njegovem srcu in krvi. O pomenu spoštovanja domovine si je upal jasno in glasno spregovoriti komurkoli – tudi kakemu visokemu cerkvenemu dostojanstveniku. Ob vhodu na loški samostanski vrt je ob osamosvojitvi zasadil lipo, pred cerkvijo je ob praznikih ponosno vihrala slovenska zastava, znamenje slovenstva pa je nosil tudi na zadku svojega avtomobila.

Njegovih del, člankov, prispevkov in predavanj je toliko, da jih brez težav najdete na spletu. Po doktoratu v Rimu si je na svoja ramena oprtal veliko malho cerkvene zgodovine in iz nje – tako kot naši sveti bratje pobiralci miloščine – radodarno delil vse, kar je vanjo nabral. Neštete ure je preživel potopljen v kilometre knjig in dokumentov, v raznoraznih pisavah in jezikih. Običajno je, med tednom, maševal ob šestih zjutraj, nato pa se dvakrat tedensko odpravil na fakulteto v Ljubljano. Če ni bil tam, pa ga je bilo mogoče najti v spovednici ali med papirji in knjigami. Po celi Evropi je predaval zgodovino.

Ob nedeljah je vodil mašo ob 11. uri, ob spremljavi moškega pevskega sestava. V njemu tako draga kraljestva cerkvene zgodovine, knjižnic, slovenstva in športa je rad popeljal tudi druge, zlasti mlajše brate.

Glasba in petje sta bila njegova velika lju-bezen že iz domače družine. Pel je pri „Cilki“,

igral orgle v Štepanji vasi, pred spanjem pa rad prisluhnil klasiki.

Tako kot je v hribih uvajal postopnost – najprej Lubnik, nato Storžič, Kredarica, Triglav, Jalovec – je postopnost uveljavljal tudi drugje. Prva noviciatska ura kapucinske zgodovine se je začela v kapucinski knjižnici. „No, fantje, tole si preberite, pa tole, pa tole... Ta je zanimiva, v njej piše o tem in o tem,“ je dejal.

Zgodovine ni razlagal le z datumi, temveč je vedno pojasnjeval tudi ozadje dogodkov – zanj ni bila avtocesta, temveč regionalka s

počivališči. Rad je bil med ljudmi – domačimi brati, brati iz drugih samostanov in dežel, svojimi domačimi, pevci, obiskovalci samostana...

„Veste, saj ne bom povedal nič novega! To ste že vse slišali, le osvežilo se bo!“ nam je dejal Metod na začetku duhovnih vaj predlanskega junija. Nit je bilo Jezusovo usmiljenje. Tako kot apostol Janez pred davnimi stoletji nam je, svojim bratom, prek teh duhovnih vaj podal neko vrsto duhovne oporoke.

Dragi brat Metod, Boglonaj!

br. Gregor Rehar

Damaščanski mučenci

Frančiškovi bratje so prišli v Damask leta 1233, kjer so jih cenili in spoštovali. Med maronitskim kmečkim puntom proti družkim gospodarjem v Libanonskem gorovju so Druzi leta 1860 pobili na tisoče maronitskih kristjanov – najprej v Libanonskem pogorju, nato pa še v Siriji, tudi v Damasku, kjer je bilo okoli dva tisoč žrtev.

V noči z 9. na 10. julij je družka drhal vstopila v mesto in začela pobijati. Frančiškani niso bežali; vedeli so, da nikomur niso storili nič žalega, in bili prepričani, da jih ne bodo napadli, saj so skromno živeli v svojih celicah in pustih hodnikih, kjer ni bilo ničesar vrednega za oropati. Napadalci so prišli okoli polnoči.

Predstojnik samostana, Španec br. Emanuel Ruiz, je krščanske sosede samostana skrivil

kapelo. Pripravljali so se na smrt z molitvijo in prejemom svete obhajila. Napadalci so grozili tako bratom kot tudi ostalim. Predstojniku so zagrozili s takojšnjo usmrtnitvijo, če ne prestopi v islam. Odbil je in odhitel v cerkev, da bi zaužil hostije iz tabernaklja in jih tako obvaroval oskrunitve. Ko so ga pri tem zgrabili, je mirno položil glavo na oltar. Napadalci so ga obglavili in razsekali, nato pa pobili še preostalih osem bratov, od tega šest duhovnikov in dva laika: Carmelo Volta, Nicanore Ascanio, Nicola M. Alberca y Torres, Pietro Soler, Engelbert Kolland, Francesco Pinazo Peñalver in Giovanni Giacomo Fernández.

Še pred njimi so ubili že tri brate iz ugledne družine Masebki, ki so bili frančiškanski tretjeredniki. Vsem so ponudili možnost spreobrnitve v islam, vendar so vsi mirno in odločno zavrnil. Svoje življenje so darovali za Kristusa, mirno sobivanje in strpnost.

Papež Pij XI. jih je 10. novembra 1926 razglasil za blažene, papež Frančišek pa jih je 20. novembra 2024 povzdignil v svetnike. Naj njihova daritev rodi bogate sadove v preizkušanjima Libanonu in Siriji.

br. Gregor Rehar

Kapucinska mobilna kuhinja pomagala v Los Angelesu

V nedavnih požarih v Los Angelesu so bili, tako kot drugi prebivalci, iz enega od samostanov na ogroženem območju na varno umaknjeni tudi naši bratje, in sicer v kongresni center v Pasadeni. Ko so videli lačne obraze, so brž pripeljali kapucinsko mobilno kuhinjo, s katero bratje sicer oskrbujejo brezdomce. Skupaj s prostovoljci in darovalci so neutrudno delili obroke – najprej svojim sostanovalcem, nato pa tudi pripadnikom reševalnih služb.

Ko so se lahko vrnili v svoj samostan, je z njimi šel tudi mali tovornjak. Kasneje so v sodelovanju z organizacijo World Central Kitchen tam vzpostavili razdelilno mesto, kjer delijo hrano brezdomcem, tudi tistim, ki so v požarih izgubili svoje domove. Vozilo pa se je pred kratkim vrnilo na svoja običajna postajališča.

Brat Christopher Iwancio je poudaril pomen nudenja tolažbe in duhovne podpore, rekoč: „Ne hranite samo telesa, hranite tudi dušo!“ Pri razdeljevanju hrane med požari je pomagalo tudi 75 njihovih dijakov. Hrana je bila le prvi korak – ko so se ljudje začeli vračati

na svoje domove, so jim bratje dostavili tudi praktične pakete zalog, med drugim pripomočke za čiščenje, kot so delovna oblačila, čevlji, maske in očala, „samo zato, da se ljudje lahko vrnejo domov.“

Zdaj, je dejal, bratje začenjajo deliti tudi čistilce zraka.

Dokument o človeškem bratstvu in medverski dialog v Abu Dhabiju

Dokument o človeškem bratstvu je navdihnil našega brata Stefana Luco, direktorja Urada za medverski in ekumenski dialog Apostolskega vikariata Južne Arabije in rektorja cerkve sv. Frančiška v Abrahamovi družinski hiši v Abu Dhabiju, da je pripravil „Usposabljanje o ekumenskem in medverskem dialogu“, ki so ga od 8. do 12. februarja izvedli v Združenih arabskih emiratih.

To je bil teden srečanj, dialogov in obiskov simboličnih krajev na Arabskem polotoku, da bi udeleženci izkusili in razumeli, kako lahko različna verstva resnično mirno sobivajo. Program je bil namenjen delegatom škofovskih konferenc, ki delujejo na področju ekumenskega in medverskega dialoga.

Brat Stefano pojasnjuje: „Po več mesecih načrtovanja smo pobudo začeli z zelo učinkovito metodologijo medverskega dialoga:

poldnevno usposabljanje v cerkvi svetega Frančiška, ki mu je sledil poldnevni obisk verskih krajev, da bi pridobili vpogled v različne religije, prisotne v ZAE. To delegatom omogoča, da pridobijo teoretično znanje in hkrati na terenu izkusijo primere najboljših praks sobivanja in dialoga.“

Programa se je udeležilo 15 regionalnih delegatov iz 11 cerkvenih regij italijanske škofovske konference, skupaj s 5 delegati apostolskega vikariata Južne Arabije, ki delujejo v treh uradih: krščanske vzgoje, vodenja šol ter medverskega in ekumenskega dialoga. Predstavitvam strokovnjakov je sledilo več pogovorov z apostolskim vikarjem Južne Arabije, škofom Paulom Martinellijem.

Obravnavane teme so vključevale:

- migracije (katoličani v tej državi so večinoma migranti iz različnih delov sveta),
- zgodovino katoliške Cerkve v Zalivu,
- ekumensko gibanje v tej regiji (predavanje armenskega pravoslavnega nadškofa).

Delegati so obiskali štiri kraje Abrahamove družinske hiše (cerkev, mošejo, sinagogo in Forum delavnic) ter koptske, grške pravoslavne in anglikanske cerkve, poleg tega pa tudi veliko mošejo v Abu Dhabiju. Povsod so se srečali z verskimi voditelji, se pogovarjali in spoznali model mirnega sožitja, ki se izvaja v ZAE.

Posebej jih je nagovoril obisk v katoliški cerkvi sv. Jožefa, kjer so doživeli običajno nedeljsko jutro v župniji – verouk, maše. Župnija je cvetoča, saj vsako nedeljo razdelijo kar 25.000 obhajil, župljanov pa je približno 100.000.

Izmenjavo izkušenj je zelo pohvalil tudi nadškof Martinelli, načrtujejo pa, da bi v prihodnje na tovrstna srečanja povabili tudi delegate iz drugih škofovskih konferenc po svetu.

Kardinal poziva k dialogu „tudi s tistimi, ki jih imamo za sovražnike“ za rešitev krize v vzhodni DR Kongo

Nasilni konflikt v Demokratični republiki Kongo (VDK), ki je terjal že mnoga življenja in številne pognal v beg, se lahko reši le z dialogom, poudarja brat Fridolin Ambongo, kardinal in nadškof v Kinšasi.

Na 5. nedeljo med letom je pri maši za mir v pridigi uporabil Jezusovo naročilo apostolom, naj „odrinejo na globoko in vržejo mreže“, kot poziv vsem, naj sedejo za skupno mizo in se pogovorijo, sledeč afriški tradiciji.

„Le tako bomo našli rešitev za desetletja trajajočo krizo – z vključevanjem v dialog, tudi s tistimi, ki jih imamo za sovražnike.“

Dodaja: „Če moramo zato v Gomo, bomo šli. Če so na Luni, bomo šli pa na Luno! Rešitev bo prinesel le spoštljiv dialog, ne orožje!“

Bratje znova v najstarejšem nizozemskem samostanu

Skoraj 400 let, od leta 1645, so naši bratje živeli, molili in delali v najstarejšem samostanu v Velpu pri Arnhemu, nedaleč od nemške meje. Zaradi pomanjkanja bratov so ga pred enajstimi leti zaprli, te dni pa so ga znova odprli. V njem zdaj deluje šest bratov iz različnih delov sveta.

„Samostan Emavs je prekrasen frančiškovski kraj, kjer bomo pripravili nove ponudbe

za tiste, ki iščejo duhovnost in jih zanima frančiškovski način življenja," je povedal br. Christophorus Goedereis, ki že od leta 2022 živi v Velpu.

Samostan in okolica sta tudi zgodovinsko zelo bogata, sam kraj pa velja za enega najmirnejših v državi tulipanov.

Samostan v Velpu / Foto: David B. / KTA

Države članice ZN nadaljujejo pogajanja o podjetništvu in človekovih pravicah

Sredi decembra so se v Ženevi nadaljevala pogajanja o zavezujoči pogodbi za mednarodne gospodarske družbe. Pogovori potekajo v odprti medvladni delovni skupini (IGWG), ki jo je leta 2014 ustanovil Svet OZN za človekove pravice.

Ta pogodba je nujno potrebna, saj so dejavnosti mednarodnih družb postale eden

glavnih vzrokov za zlorabe človekovih pravic po vsem svetu. FI je pri tem zelo dejaven – opozarja na kršitve, zastopa prizadeto prebivalstvo in zagovarja njihove pravice.

Opozarjanje na kršitve človekovih pravic v Zahodni Papui

FI glasno opozarja na sistematično zatiranje Papuancev in ropanje njihovih naravnih bogastev. Po zelo spornem referendumu leta 1969 so postali del Indonezije. Od takrat so napetosti povzročile politično represijo, osiromašenje in nenehne spopade med indonezijsko vojsko in separatisti.

Zaradi tega je na tisoče ljudi zbežalo iz svojih domov, tudi v pragozdove, kjer težko dostopajo do zdravil, sanitarij in hrane. Tisti, ki se vrnejo, najdejo pogorišča svojih naselij.

Naravna bogastva – baker, zlato, les, plin in palmovo olje – se prekomerno izkoriščajo, pri čemer se pokrajina spreminja v puščavo. Zaradi desetletij priseljevanj Indonezijcev in nenehnega zatiranja so Papuanci praktično postali tujci v lastni domovini.

Italija, BiH in Madagaskar

Novembra so FI v Ženevi obiskali frančiškan iz Bosne, frančiškanska misijonarka iz Assisija in dva laiška misijonarja iz Madagaskarja, da bi se skupaj pripravili na Univerzalni periodični pregled teh držav.

V Bosni in Hercegovini FI opozarja na naslednja ključna vprašanja:

- krepitev nacionalnih institucij za človekove pravice, zlasti njihovo zakonsko ureditev in izvajanje v sodni praksi,
 - pravica do zdravega okolja (Sarajevo je eno izmed najbolj onesnaženih mest),
 - pravice migrantov, ki prečkajo državo.
- V Italiji so ključna vprašanja:
- pravica do zdravja (zlom zdravstvenega varstva),

- pravica do zdravega okolja (zaščita gozdov),
- pravice zapornikov (prenatrpanost zaporov),
- pravice migrantov (obveščenos in sprejemanje).

Glede Madagaskarja FI izraža skrb zaradi naslednjih težav:

- skrajna revščina,
- pravica do zdravega okolja,
- notranje razseljevanje.

Ekstremne podnebne spremembe so povzročile sušo na jugu, zaradi česar je ogroženih 1,47 milijona ljudi in je preskrba s hrano negotova. Številni prebivalci so se prisiljeni seliti proti severu, kar povzroča napetosti med njimi in krajevnim prebivalstvom. FI poziva k celostni ureditvi razmer.

Splošni redni pregledi Bosne in Hercegovine, Italije in Madagaskarja so potekali januarja 2025.

Pripravil br. Gregor Rehar

Priročnik za prelisičenje

Pesnitve po motivih ljudskih pravljic iz Rezije in ene iz Benečije

Nataša Konc Lorenzutti

Kot že naslov in podnaslov povesta, gre za prepesnitve znanih rezijanskih pravljic in ene iz Benečije. Čeprav je v osnovi knjiga namenjena mlajšim, v opisu je označena kot 6+, gre zagotovo za knjigo, ki jo bere družina ob večerih, saj se lahko razvije pogovor o pravilnem in napačnem ravnanju, o moralno sprejemljivem in ne. Pesmi pritegnejo k branju, saj so iskrive in hudomušne, a tudi družbenokritično ravno prav začinjene tudi za odraslo bralstvo. Marijan Manček s svojimi hudomušnimi, že kar satiričnimi ilustracija pa vsebino samo še podkrepi.

V Priročniku za prelisičenje ima glavno besedo seveda zvita lisica, ki v edinstvenem slogu živi svoje lisičje življenje. Nič ji ni pod čast tatvina, goljufija, okoriščanje. Skozi življenje stopa s svojo lisičjo vestjo. A včasih se tu in tam najde kdo, ki jo zmore prelisičiti v njenem mojstrstvu. Takrat pa je seveda ranjen njen ponos.

Nataša Konc Lorenzutti, sicer uveljavljena mladinska pisateljica, piše tudi za odrasle. Njen opus obsega že zavidljivih 29 naslovov. Za svoje delo je prejela tudi marsikatero nagrado, tako na področju mladinske književnosti kot za odrasle.

Priročnik za prelisičenje je izšel pri založbi Miš, leta 2024.

Lea Bric

Konklave (Conclave, 2024, ZDA)

Kritiško opevan film Konklave je odličen film z napako. Vemo, da je proces izbire novega papeža v preteklosti bil večkrat dejansko zelo dramatičen, včasih je trajal nenormalno dolgo časa in izbira papeža je bil vselej izjemno pomemben proces. Tokrat tak proces dobimo serviran na filmskem platnu in roko na srce, filmu ni kaj veliko zameriti, saj spremeni tematiko izbire papeža na zanimiv način v napeto dvournno zgodbo, polno preobratov.

Film, v katerem blesti odlični britanski igralec Ralph Fiennes je napet vpogled v življenje kardinalov, ki se soočajo z odločitvijo, kdo bo naslednji papež. Kot veren človek lahko pohvalim globoko spoštovanje, ki ga film izkazuje svetemu procesu izbire in duhovni dilemi, ki spremljajo te pomembne trenutke. Prikazovanje notranjih bojov posameznih kardinalov, njihovih

Kančevci

22. marec: Odmik za moške. Vodita: br. Milan Kvas in Janez Bohanec
11. – 12. april: Duhovne vaje za zakonce. Vodi: s. Polonca Majcenovič ŠŠ
30. 4. – 3. 5. Duhovni dnevi: dnevi upanja in veselja – zveza župnij
8. – 11. maj: Delavnica pisanja ikon. Vodi: Silva Božinova Deskoska
9. – 11. maj: Duhovni odmik z molitvenim meditativnim plesom. Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter
17. maj: Tečaj za zaročence 'Priprava na zakon'
23. – 25. maj: Uvajanje v molitev v Svetem Duhu. Vodita: br. Jaro Knežević in dr. Polona Vesel Mušič

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

23. – 25. maj: Uvajanje v molitev s Svetim pismom. Vodi: dr. Marija Sraka
2. – 7. junij: Osebno vodene duhovne vaje. Vodi: dr. Marija Sraka
8. – 13. junij: Duhovne vaje za brate kapucine. Vodi: br. Mauro Jöri
8. – 13. junij: Odmik za ženske. Vodi: s. Polonca Majcenovič ŠŠ
- 20.-22. junij: Delavnica molitvenih meditativnih plesov. Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter
27. junij – 3. julij: Teden za družine Aninega sklada. Vodijo: br. Primož Kovač, br. Jože Smukavec, sestre in animatorji

Assisi – za družine in odrasle

Slovenska kapucinska provinca in agencija Aritours vas vabita na romanje ASSISI po poteh sv. Frančiška. Čas: 27. april do 1. maj 2025. Vodita: br. Primož Kovač in br.

Jožko Smukavec

Informacije in prijave: <https://www.kapucini.si/dogodek/romanje-v-assisi-z-brati-kapucini/>

Assisi – za mlade

Bratje kapucini vabimo vse mlade na romanje v Assisi 2025. Naslov romanja: Ključ Assisija.

- Romanje v Assisi za mlade (od 18.–32. leta) bo od 14.–20. julija 2025.
- V preprostosti bomo skupaj hodili po Frančiškovih in Klarinih poteh – z in za Jezusom
- Za več informacij se obrni na br. Mira: 068 197 694 oz. miro.pavsek@gmail.com
- Z vami bomo: br. Miro Pavšek, br. Luka Modic, br. Ambrož Brezovšek in s. Ana Šuštar, FMM.
- Cena: 210 eur
- Nakazilo na: Miroslav Pavšek, Breg 18, 3000 Celje, TRR:

SI56 0400 1013 0724 561 (OTP Banka), Namen: Ime in priimek – dar – romanje v Assisi 2025

Prijava na: <https://forms.gle/bevGNudtw3TKtWHd8>

vrednot in prepričan, je predvsem čustveno bogato in omogoča gledalcu, da se vpraša o moralnih in etičnih dilemah, ki se pojavljajo v visokih verskih položajih.

Morda film na trenutke deluje nekoliko preveč dramatično in čustveno a vendar dovolj realno, da se lahko poistovetimo z glavnimi liki.

Tista največja »napaka« filma pa ni v prirejenih in filmsko napihnenih scenah temveč v »woke« kulturi (na kratko obrazloženo - kultura pretirane korektnosti), ki na koncu koncev pokvari sam klimaks filma. Prisiljeno dodana tematika, ki je pokvarila v zadnjih letih prenekateri film, pokvari tudi tega. Gledalec ostane nezadovoljen, saj je sam konec nerealen in prisiljeno »woke« prirejen in ne sovпада z napetim in realističnim tempom celotnega filma. Vas zanima, o čem je govora? Poglejte si film.

Matjaž Kosi

Ali si vedel, da:

- Svetloba potuje izjemno hitro – približno 300.000 km na sekundo v vakuumu.

- Sonce potrebuje 8 minut in 20 sekund, da njegova svetloba doseže Zemljo.
- Najsvetlejša naravna svetloba na Zemlji prihaja iz strele, ki je lahko trikrat svetlejša od Sonca.

- Človeško oko zazna le majhen del elektromagnetnega spektra, imenovan vidna svetloba.
- Svetlikajoči se organizmi (kot so kresničke in globokomorske ribe) proizvajajo svojo svetlobo s procesom, imenovanim bioluminiscenca.

- Je najsvetlejša umetna luč na Zemlji v mestu Las Vegas, kjer svetloba Luxorjevega žarka sega do 400 km v vesolje.

- So znanstveniki uspeli upočasniti svetlobo v posebnih snoveh, celo do hitrosti nekaj metrov na sekundo!
- Imajo sveče pri maši pomen. Opozarjajo nas, da je Jezus vedno z nami in da nas vabi k svetlobi.

- Pri krstu prižgemo svečo. To pomeni, da novo življenje zažari v Božji luči.
- V cerkvah na veliko soboto prižgemo velikonočno svečo. Simbolizira vstalega Jezusa, ki prinaša novo življenje.
- So angeli pogosto upodobljeni z žarki svetlobe. To kaže, da prinašajo Božje sporočilo in upanje ljudem.

David Košir

Smo kralji za Gospoda

Bobri smo vedno ogreti za vse stvari

Tudi zid je lahko parkirišče

Pastirček je »Crnogorec« - počiva na sekiri

Pravzaprav je ljubezen zakon in ne meso

Kapelica v zimski idili

Za birmance pozimi voda ni premrzla

Mladi kuharji naredijo odlično kosilo

P'rjatelj jaz vprašam tebe..

Čudovita zimska idila v Dolomitih

*Hvalite in blagoslavlajte mojega Gospoda,
zahvaljujte se mu
in mu služite v veliki ponižnosti.*

sv. Frančišek, Hvalnica stvarstva